

VI CONGRÉS

ALBORAIA, 19-21 NOVEMBRE 2021

INTERSINDICAL LA NOSTRA VEU LA NOSTRA FORÇA

CRÒNICA I ANÀLISI

VI Congrés
MANEL ÀLAMO
RAFA REIG
VICENT MAURÍ

> pàg. 3 a 5

ENTREVISTA

**V. Maurí: "Si no plantem cara
al neoliberalisme, qualsevol
distopia pot fer-se realitat."**
MANEL ÀLAMO

> pàg. 6

INFORME

**Personal
temporal i interí:
la lluita continua**
RAFA REIG

> pàg. 7

FORD ALMUSSAFES

**Ara és l'empresa
la que ha d'estar a
l'altura de la plantilla**
DANIEL PORTILLO

> pàg. 9

REPORTATGE

**Les dones al món:
geografia de la desigualtat**
BEATRIU CARDONA
ALHAYA TALAVERA

> pàg. 14

EDITORIAL

La nostra veu, la nostra força

Intersindical Valenciana inicia una nova etapa després del VI Congrés. Tenim per davant una sèrie de reptes que, a mig o llarg termini, han de convertir-nos en la força sindical referent de la classe treballadora valenciana. Les ponències aprovades durant el congrés són el full de ruta que ha de guiar-nos aquest camí engrescador.

El Congrés també ha evidenciat la necessitat d'establir un nou marc valencià de relacions laborals i protecció social. Cal derogar les reformes laborals de 2010 i 2012 i apostar decididament per un sistema públic de pensions dignes. La proposta del ministre Escrivá, que no compta amb el suport del moviment pensionista ni del sindicalisme alternatiu, s'allunya d'aquest objectiu. D'altra banda, és necessari configurar un model productiu que acabe amb la precarietat actual i que, a més, siga respectuós amb el medi ambient. El planeta agonitza i cada vegada queda menys temps per posar en marxa polítiques que garantitzen la seua supervivència. Des de la Intersindical Valenciana treballarem per contruir un moviment social i popular que siga el motor de la transformació social, que permeta avançar en l'autogovern del país i que, en definitiva, millore les condicions de vida de les valencianes i valencians. El VI Congrés també ha sigut el del relleu. Vicent Maurí, després de tota una vida compromés amb la lluita de la classe treballadora, s'ha jubilat. Trobarem a faltar l'impuls, la força i la dedicació d'una de les persones que més ha treballat per consolidar el nostre Sindicat.

Per la consolidació del personal temporal i interí

Acabem un any ple de mobilitzacions contra l'abús de temporalitat del personal en les administracions i el Decret Iceta. La del 30 de novembre ha sigut la tercera vaga que s'ha convocat per protestar contra la situació que pateix el personal temporal i interí i reclamar-ne la consolidació. El nou procés d'estabilització que s'ha anunciat no solucionarà la situació de milers d'interins i interines. S'ha previst un concurs de mèrits extraordinari, de lliure concurrència, per a totes aquelles places temporals ocupades ininterrompudament des de, com a mínim, fa 5 anys. Això, inevitablement, no garantirà que tot el personal en abús de temporalitat es consolide. Intersindical Valenciana aposta per un accés diferenciats a la funció pública. En primer lloc, defensem un concurs de mèrits restringit per al personal interí amb tres o més anys de servei, independentment del tipus de plaça que haja ocupat. I, en segon lloc, que les jubilacions i les places de nova creació es destinen per a les persones que legítimament volen accedir al sistema públic.

I per si no en tenim prou, la pandèmia revifa. Els contagis s'incrementen i apareixen noves mutacions del coronavirus. La ciutadania ho afronta amb una barreja de cansament i d'incertesa. L'Estat espanyol espera els fons europeus de reconstrucció. Uns fons que sembla que estan condicionats a una sèrie de reformes estructurals. Des de la Intersindical alçarem la veu si, de nou, és la classe treballadora qui ha de pagar-ne la factura. Tornarem a plantar cara.

INTERNACIONAL

Kasisa Cherif, d'UGTSARIO i Vicent Maurí, d'Intersindical Valenciana, signen el conveni.

INTERSINDICAL VALENCIANA I UGTSARIO SUBSCRIUEN UN CONVENI DE COL-LABORACIÓ

El sindicat i la Unió de Treballadors del Sàhara col·laboren des de fa anys en la lluita pel dret a l'autodeterminació del Sàhara i comparteixen experiències en la defensa de les treballadores i treballadors i dels pobles del món.

VICENT MAURÍ

La UGTSARIO i la Intersindical Valenciana, sindicats de classe que representen les treballadores i treballadors del Sàhara i del País Valencià, respectivament, treballaran conjuntament amb la finalitat de protegir els drets de les persones treballadores sahrauís, especialment les de les zones ocupades pel Marroc, que pateixen una greu discriminació i persecució.

Intersindical Valenciana es compromet a donar suport a la causa sahrauí a través de campanyes de sensibilització, solidaritat i suport mutu entre la seua afiliació, la classe treballadora i la societat valenciana. L'objectiu és buscar el suport polític i social en les institucions polítiques, culturals, sindicals que servisca per a fer visible la lluita del poble sahrauí i aconseguir el suport al seu dret a l'autodeterminació, com estableixen les resolucions internacionals. A més a més, es compromet a:

- Prestar serveis d'assessorament legal, jurídic i laboral
- Facilitar els intercanvis d'experiències laborals i sindicals
- Impulsar la recollida de materials destinats a la població sahrauí i a la UGTSARIO.

- Col·laborar en l'elaboració de materials i els programes de formació de les treballadores i treballadors i de l'afiliació de la UGTSARIO.
- Impulsar campanyes de sensibilització i de suport local, nacional, estatal i internacional en favor de les organitzacions i de la causa sahrauí.
- Publicar articles d'interés dels nostres respectius territoris en les diferents publicacions sindicals.
- Traslladar al conjunt de l'afiliació i en les diferents estructures i òrgans sindicals la situació del Sàhara i del País Valencià.
- Participar en les reunions, fòrums, seminaris i altres activitats organitzades per qualsevol de les dues organitzacions

D'altra banda, UGTSARIO i Intersindical Valenciana han denunciat la repressió a la qual està sotmesa la població sahrauí en els territoris ocupats pel Marroc, especialment l'activista Sultana Jaya que està patint agressions brutals per part de la policia i els paramilitars marroquins. Els dos sindicats demanen una intervenció immediata de la comunitat internacional que pare les agressions i solucione el conflicte que ha provocat el Regne del Marroc per l'incompliment sistemàtic de les resolucions dels organismes internacionals.

INTERSINDICAL
VALENCIANA

INTERSINDICAL
ÈPOCA II – Núm. 77 – GENER 2022

EDITA: INTERSINDICAL VALENCIANA
DIRECCIÓ: Manel Àlamo
CAP DE REDACCIÓ: Clara Esteve
DISSENY I MAQUETACIÓ: JuanRa Ortiz
CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Toni Soriano
WEB: Carlos Furones
PORTADA: Óscar Rosaleny

COL-LABORACIONS: Manel Àlamo, Marc Candela, Beatriu Cardona, Vicent Contrí, Cristóbal Gallardo, Manuel García, Carla Gomar, Vicent Maurí, Pau Monasterio, Xavier Nogués, Andrés Piqueras, Daniel Portillo, Rafa Reig, Ester Rincón, Cosimo Sabato, Begoña Siles, Alhaya Talavera.

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: Juan de Mena, 18, bxs. 46008 València.
Tel. 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34 ·
allioi.stepv@intersindical.org
TIRATGE: 17.000 exemplars
ISSN: 1699-4809
DIPÒSIT LEGAL: V-807-2000
FRANQUEIG CONCERTAT: 46/196

INTERSINDICAL VALENCIANA
www.intersindical.org
ALACANT: Glorieta Poeta Vicente Mogica, 5-12. 03005
Tel. 965 98 51 65

ALCOI: Tel. 690 158 689
ALZIRA: Plaça del Sufragi 11, Ent A i B. 46600
Tel. 96 240 02 21
ELX: Maximilià Thous, 121-B. 03201
Tel. 966 22 56 16
CASTELLÓ: Marqués de Valverde, 8. 12003
Tel. 964 26 90 94
VALL D'UIXÓ: Almenara, 11, bxs. 12003
Tel. 964 26 90 94
GANDIA: Av. d'Alacant, 18-1r. 46701
Tel. i fax. 962950754
VALENCIA: Juan de Mena, 18, bxs. 46008
Tel. 96 391 91 47
BUNYOL: Juan Pl. Layana 1b. 46360
Tel. 960 823 260
XÀTIVA: Portal del Lleó, 8, 2a. 46800
Tel. 96 228 30 67

Amb la col·laboració de la
Conselleria d'Educació,
Investigació, Cultura i Esport:

**SEMPRE
TEUA**
La teua llengua

Amb la col·laboració de

**GENERALITAT
VALENCIANA**

VI CONGRÉS D'INTERSINDICAL VALENCIANA

Les persones integrants del Secretariat d'Intersindical

CRÒNICA DEL VI CONGRÉS DE LA INTERSINDICAL VALENCIANA

CAP A UN NOU HORIZZÓ

MANEL ÀLAMO
ÀREA DE PUBLICACIONS I COMUNICACIÓ

La Intersindical Valenciana, per fi, va poder celebrar el VI Congrés. Alboraia el va acollir entre el 19 i el 21 de novembre. La pandèmia va provocar que s'ajornara dues vegades: la primera a mitjan 2020, quan tocava, i la segona en la primavera passada. Es podria haver convocat de manera virtual, però un esdeveniment d'aquestes característiques sempre és millor que es faça presencialment. Ja tocava reunir-se, sentir la calor humana i, amb totes les precaucions, recuperar el contacte físic necessari per a teixir complicitats entre l'afiliació i les diverses entitats sindicals i politicosocials que ens van acompanyar durant els tres dies que va durar el congrés.

El VI Congrés, però, s'havia iniciat unes quantes setmanes abans. Des de la primera d'octubre es van realitzar una sèrie de jornades precongessuals, coordinades per Beatriu Cardona, per abordar algunes de les qüestions que tindrien presència en els debats del congrés —les pensions, la precarietat laboral, la joventut, la dona, el finançament valencià...—. Durant aquest temps també es van publicar una sèrie de breus audiovisuals protagonitzats per afiliats i afiliades de la Intersindical per animar a la participació.

Jornada Internacional per a abordar els reptes del sindicalisme

Prèviament a la inauguració del congrés, el matí del dia 19, tingué lloc la jornada 'Els reptes del sindicalisme del segle XXI'. Una activitat en què va participar una trentena d'organitzacions de tot el món i de diferents territoris de l'Estat espanyol. Van ser molt aplaudides les intervencions d'Isabel

Matute, de l'Associació d'Aparadores de la Indústria del Calcer del Vinalopó, la de Lucy Rodríguez —portaveu de la Intersindical Canària— o la de Kasisa Cherif, responsable de Relacions Internacionals de la UGT-SARIO. També destacaríem les aportacions de la CIG i de LAB, aquesta última realitzada en català pel seu portaveu Koldo Sáez. Dos sindicats que han de ser l'espill en què es mire la Intersindical Valenciana, ja que han aconseguit convertir-se en les forces sindicals més representatives de la classe treballadora a Galícia i el País Basc.

De conclusions, se'n van extraure moltes, la principal: que cal configurar aliances entre el sindicalisme alternatiu i les organitzacions socials que aposten clarament per transformar la societat per plantar cara a les noves escomeses del capital. El repte més immediat, que els fons europeus per a la reconstrucció de la societat postcovid no s'utilitzen per a perpetuar l'actual sistema i que no siga la classe treballadora —com en altres crisis— qui haja de pagar-los.

Tres dies intensos de debat

En el moment en què Vicent Maurí pujava al cadafal i es posava davant del faristol per inaugurar el VI Congrés, els núvols feren acte de presència i la pluja començà a caure lleument sobre l'horta. L'alcalde d'Alboraia, quatre representants del Consell, tots els partits d'esquerra i nombroses organitzacions socials valencianes ens van acompanyar. En els parlaments, a banda dels representants institucionals, es va donar protagonisme al delegat sahrauí a València, Habibullah Mohamed, que va reivindicar els drets del seu poble enfront de l'ocupació del Marroc i la passivitat del govern espanyol, com a antiga potència colonial. El grup de cant d'estil Parint Albaes, format íntegrament per dones, va posar el punt final

a l'acte inaugural, amb lletres feministes i combatives.

Dissabte i diumenge es van debatre i aprovar les ponències del Congrés (Organització, Determinació d'àmbits, Estatuts, Carta Financera, Salut Laboral i Medi Ambient, Intersindical Dones, Política Sindical i Internacional). Entre ponència i ponència, les organitzacions sindicals convidades van prendre la paraula per lloar la tasca de la Intersindical durant els últims anys i per encoratjar-nos a continuar creixent.

El dia 20, la mateixa hora que a València s'iniciava una multitudinària manifestació per reclamar millor finançament per al País Valencià, es va desplegar una pancarta reivindicativa. La Intersindical Valenciana sempre ha reclamat un finançament just per a poder tirar avant les polítiques socials que necessitem les valencianes i els valencians.

També dissabte, Pepa Albiach i José Portillo, representants de la Intersindical de Persones Jubilades i Pensionistes, en una intervenció desenfadada, van donar un toc d'atenció a les afiliades i afiliats que es jubilen perquè s'impliquen amb el Sindicat. Cal saba

nova, ja que s'acosten temps de retallades en els pensions.

L'últim dia del congrés es van triar els membres dels òrgans rectors de la Intersindical Valenciana. El Secretariat Confederal l'integraran 30 persones (29 fins que es reorganitze la Intersindical Jove) que hauran de dur les regnes del Sindicat durant els pròxims quatre anys. El principal objectiu: continuar creixent i convertir-nos en la veu referent de la classe treballadora valenciana. Una nova etapa, amb persones noves. Vicent Maurí, portaveu de l'organització des de la fundació de la Intersindical, es jubila. Va aprofitar el VI Congrés per a acomiadar-se i cedir totes les responsabilitats que tenia en el Sindicat.

“

Ja tocava recuperar el contacte físic necessari per a teixir complicitats entre l'afiliació i les diverses entitats sindicals i politicosocials que ens van acompanyar

Família, amigues, amics, companyes i companys de lluita li van retre un merescut homenatge. Comença ara un cicle nou ple de reptes per a la Intersindical Valenciana.

RESOLUCIONS APROVADES

El Congrés va aprovar resolucions de suport al poble palestí, a la Banda Municipal de València, a l'Associació Nacional de Dones Colombianes, de solidaritat amb Cuba, a la ILP de gratuïtat dels productes per període, de solidaritat amb Sultana Khaya, en suport a la vaga del personal temporal i interí del 30 de

novembre, a la vaga indefinida de Bombers Forestals de la Generalitat Valenciana, a les activistes kurdes i el poble kurd, a la Xarxa Valenciana de l'Aigua, per demanar la recuperació dels estudis de Medicina en la Universitat d'Alacant, per denunciar la inacció del govern davant del canvi climàtic i en suport a la plantilla de Ford Almussafes.

VI CONGRÉS D'INTERSINDICAL VALENCIANA

CONCLUSIONS DE LA PONÈNCIA DE POLÍTICA SINDICAL

L'OBJECTIU, **SER EL REFERENT SINDICAL** DE LES VALENCIANES I ELS VALENCIANS

En el VI Congrés d'Alboraia hem decidit quin és el camí a seguir en matèria d'acció sindical. Un dels punts clau és que la reconstrucció econòmica i social no passe per tornar a la casella d'eixida, sinó que constituïska un vertader procés de transformació social. Per a aconseguir-ho, cal superar els dogmes del pensament neoliberal dominant i aprofundir en un nou model de relacions socials fonamentat en els principis d'igualtat, no discriminació, solidaritat i justícia social.

RAFA REIG

L'aposta d'Intersindical Valenciana és clara, cal una gran mobilització social per a contrarestar l'hegemonia del discurs neoliberal i encoratjar, des del suport d'una base social ampla, a l'execució de polítiques valentes que permeten avançar en aquesta transformació social. L'aportació d'Intersindical Valenciana és contribuir a conscienciar i vertebrar els moviments socials i aconseguir que la nostra presència en la mobilització siga important. Tenim una extensa trajectòria en això. Ens queda, per tant, plantejar de cara al futur si tenim la voluntat d'augmentar la nostra capacitat intrínseca de mobilització social, i la resposta ha de ser, necessàriament, que sí.

S'imposa, per tant, avançar en la construcció de la Intersindical Valenciana com un projecte d'organització sindical alternatiu, amb la vocació d'erigir-se en la referència sindical, nacional i genuïna, de les valencianes i valencians. És per això que el nostre VI Congrés s'ha centrat a dissenyar els canvis organitzatius i les estratègies de política sindical que permeten convertir en una realitat aquest projecte.

Ho fem, però, avançant en la pràctica sindical que ens defineix i diferencia com a sindicat, profundament arrelada en un model caracteritzat per ser unitari, de classe,

nacional, autònom, assembleari, confederal, internacionalista, progressista, feminista i ecologista, que ha acreditat ser plenament vàlid i capaç d'aglutinar les inquietuds de treballadors i treballadores.

Un model i una pràctica sindical que ha de descansar, encara més, sobre una afiliació ampla i compromesa amb l'activitat sindical, perquè aquesta és l'eina més valuosa amb què comptem per tirar avant l'acció sindical i sols així podrem garantir una resposta positiva a les convocatòries de mobilització.

L'altra condició per aconseguir-ho és que la Intersindical Valenciana, com a Confederació, arribe i estiga present a tots els pobles i comarques del País Valencià. És a dir, hem de cohesionar i vertebrar sindicalment tot el territori per acostar el Sindicat a la realitat de cadascuna de les comarques. Només així es pot garantir l'elaboració de plans d'acció sindical comarcals que, des del respecte a la sobirania de cada sindicat per a decidir les estratègies en el seu àmbit específic, asseguruen la presència i l'extensió de la Intersindical i els seus sindicats a tot el territori.

No obstant això, no podem oblidar que la nostra capacitat d'incidir socialment està directament vinculada, des d'un punt de vista pragmàtic, a la capacitat de participar directament en els àmbits formals de negociació col·lectiva i participació institucional. Per a l'afiliació,

i per a la classe treballadora en general, tan important és tindre un discurs i una pràctica sindical reivindicativa i coherent amb els interessos que defenem, com l'obtenció de resultats o, almenys, la capacitat d'influir en els mateixos. La possibilitat que Intersindical Valenciana pugui intervenir en aquests àmbits està vinculada al concepte legal de representativitat, directament relacionat amb el percentatge de delegats i delegades obtingut en les eleccions sindicals.

El problema, però, és que per a Intersindical Valenciana mai ha sigut fàcil accedir als àmbits de negociació col·lectiva i participació institucional i, quan ho hem aconseguit, ens han exclòs amb artificis legals o judicials. Així les coses, només ens queden dues opcions: resignar-nos, o plantar cara i lluitar per guanyar-nos aquests espais pels nostres propis mèrits. Com que el verb resignar-se no figura en el nostre diccionari, hem d'optar per la lluita per guanyar representativitat i capacitat d'intervenció formal, perquè d'aquesta

“

Una afiliació ampla i compromesa és l'eina més valuosa amb què comptem per tirar avant l'acció sindical

Hem de cohesionar i vertebrar sindicalment tot el territori per acostar el Sindicat a la realitat de cadascuna de les comarques

depén que fem arribar la nostra veu i la nostra força, la de la nostra afiliació i la de la classe treballadora, als espais institucionals.

Si Intersindical Valenciana vol accedir a la negociació col·lectiva i a la participació

institucional ha de situar-se, necessàriament, com a sindicat més representatiu de la comunitat autònoma, acreditant un mínim de 1.500 delegats i delegades i el 15% de la representativitat total del territori autonòmic. El repte és titànic. És un objectiu a llarg termini que requereix que fixem algunes fites a curt i mitjà termini com incrementar la nostra representativitat en l'àmbit del personal laboral del sector privat i treballar per tornar a estar presents a la Mesa General de Negociació del personal de la Generalitat i a les de les entitats locals.

En definitiva, es tracta de ser útils als interessos de la classe treballadora valenciana. Per això, a més de treballar per la cohesió i vertebració de la societat civil envers la consecució d'una veritable transformació social, també hem de treballar per una major capacitat de mobilització. Per a això cal dimensionar el Sindicat, cal créixer, cal cohesionar-se, cal diversificar-se i cal guanyar pes sociopolític en el conjunt de la societat valenciana.

Si volem ser el sindicat nacional de referència dels valencians i valencianes, treballem per aconseguir-ho i dotem-nos de les eines necessàries per a assolir l'objectiu, com són el fet d'aprofundir en un marc ideològic de caràcter sociopolític definit i consolidat i el fet de seguir treballant en un model i una pràctica sindical emergent. Cal també que ampliem la nostra base social, que cohesionem orgànicament i territorialment el sindicat, que diversifiquem els sectors laborals i que guanyem pes sociopolític. L'objectiu és convertir-nos en la força sindical més representativa del País Valencià. Plantem cara, acceptem el repte i treballem perquè siga una realitat.

FULL DE RUTA PER ALS PROPER 4 ANYS

AMB MÉS VEU I MÉS FORÇA

VICENT MAURÍ

Les activitats congressuals es van iniciar el matí del dia 19 amb una Conferència Internacional sobre els reptes del sindicalisme. Hi van participar plataformes laborals i sindicats de Portugal, Itàlia, França, Sàhara Occidental, Turquia, Colòmbia, Suïssa i de diversos territoris de l'Estat espanyol (Galícia, País Basc, Catalunya, Canàries, Illes Balears, Andalusia, Extremadura, Aragó, Astúries, Regió Murciana, Castella-la Manxa). La majoria va coincidir en la necessitat d'un sindicalisme de classe, feminista, sociopolític i reivindicatiu per a combatre el neoliberalisme i teixir aliances internacionals per fer front al capitalisme i a les noves formes d'explotació.

El congrés es va obrir a la vesprada amb les paraules del portaveu de la Intersindical Valenciana, Vicent Maurí. Després van intervenir l'alcalde d'Alboraia, Miguel Chavarria, quatre representants del Consell (el vicepresident Hèctor Illueca i els consellers Vicent Soler, Rafa Climent i Rosa Pérez Garijo) i el delegat sahrauí a València, Habibulah Mohamed. Hi van estar presents representants de partits polítics (PSPV-PSOE, Més Compromís, Iniciativa del Poble Valencià, Verds-Equo, Podem, Esquerra Unida del País Valencià, Esquerra Republicana del País Valencià i PCPE), una delegació del moviment kurd a l'Estat espanyol, així com nombroses entitats socials valencianes. S'iniciaven, així, tres dies intensos de treball i debat.

Nombroses delegacions sindicals, socials,

institucionals i polítiques reconegueren el nostre treball i projectaren un alé de coratge perquè continuem alçant la veu amb més força. Aquest aplec ha significat, efectivament, un punt d'inflexió per a configurar un referent sindical valencià, de classe, feminista, autònom i assembleari. Sabem, però, que la legislació està feta a mida del sindicalisme de concertació, per a apuntalar el bisindicalisme i garantir la pau social. Un model que, afortunadament, ha fracassat a Euskal Herria i a Galiza, i en molts sectors com ara l'ensenyament o les administracions públiques. Nosaltres, malgrat les dificultats, continuarem avant. Perquè la nostra veu és la nostra força, que és la veu de la classe treballadora i volem representar-la directament, sense intermediaris, en tots els òrgans de negociació.

Ponències i conclusions

En el congrés hem tingut ben presents aquests versos de l'Ovidi: *"Perquè ja no ens alimenten molles, ja volem el pa sencer. Vostra raó es va desfent, la nostra força, creixent"*. Volem unes polítiques valentes que defenguen la majoria. En les ponències aprovades fem propostes concretes per aconseguir-ho: defensar els interessos econòmics i sociopolítics de les treballadores i treballadors, de la gent jove, de les dones, de les persones nouvingudes i dels pensionistes. Urgeix assumir la perspectiva de gènere de manera sistèmica, treballar per un nou marc valencià de relacions laborals i protecció i empoderament social, establir un nou model productiu sostenible

i reindustrialitzar la nostra economia. Cal reduir la jornada laboral, redistribuir el temps de treball i racionalitzar els horaris, la jornada i el calendari laboral. Són prioritats per al Sindicat blindar i potenciar els serveis públics, assolir la sobirania fiscal que acabe amb l'espòli i la manca d'inversions, impulsar una reforma fiscal progressiva que garantisca la justícia fiscal, defensar el nostre territori i impulsar la normalització lingüística mitjançant una llei d'igualtat lingüística.

Full de ruta

L'informe del Secretariat va mostrar el treball realitzat en els últims 5 anys. Es va aprovar per unanimitat i va posar les bases de la nostra acció sindical a curt, mitjà i llarg termini. Volem configurar un espai sindical i social unitari, plural, des de baix, per capgirar la situació que caracteritza el món laboral valencià, per protegir els interessos de la classe treballadora, i per avançar cap a una societat més justa, més igualitària, més feminista, sense discriminacions i respectuosa amb el territori. També hem decidit millorar la nostra organització per poder defensar amb

“

Nombroses delegacions sindicals, socials, i polítiques projectaren un alé de coratge perquè continuem alçant la veu amb més força

més impuls les persones, les que són afiliades i les que no ho són. Una dedicació que volem estendre a tots els àmbits del món del treball per l'exclusió i l'espòli.

En definitiva, revertir la desposseïció de les persones més vulnerables del poble valencià.

Preparats per a créixer

Hem acordat un model organitzatiu per aprofundir en la nostra cohesió, que ha de servir-nos per a créixer on estem i establir-nos on ens necessiten. Només així enfortirem i dinamitzarem les estructures sindicals. Les assemblees, com sempre, seran els nostres espais de decisió, però, a més, haurem d'adaptar-nos a les noves necessitats de les treballadores i treballadors. L'impuls de la territorialitat, la participació i la sobirania de les seccions sindicals, sindicats confederats i afiliació, el treball internacionalista per a coordinar les respostes a les polítiques neoliberals i l'aposta pel feminisme com a pilar fonamental de l'organització i de l'alliberament de la classe treballadora, han de ser l'objectiu clau del sindicalisme de classe com el nostre.

Els nous òrgans col·legiats triats seran els garants de la consolidació i del creixement de la nostra veu i tenen i tindran el suport del conjunt de la Intersindical Valenciana. Estem preparats per fer un pas quantitatiu —el qualitatiu hasigut evident en aquest congrés— i convertir-nos en un sindicat representatiu de les treballadores i treballadors valencians, per a ser el motor que millore les condicions laborals de la classe treballadora, les condicions de vida del conjunt de la societat i per a guanyar majors espais d'autogovern que ho propicien. Intersindical Valenciana continuarà fent camí per combatre les injustícies amb més veu i més força.

ENTREVISTA

VICENT MAURÍ

“SI NO PLANTEM CARA AL NEOLIBERALISME, QUALSEVOL DISTOPIA POT FER-SE REALITAT”

És una de les referències del sindicalisme alternatiu valencià de les últimes dècades. Després de tota una vida compromés amb la classe treballadora, primer en l'STEPV i després en la Intersindical Valenciana, Vicent Maurí es jubila. Ha triat el VI Congrés de la Intersindical Valenciana per a deixar les responsabilitats que tenia en el Sindicat. En aquesta entrevista repassem la seua trajectòria i parlem sobre els reptes que ens ofereix el futur.

MANEL ÀLAMO
ÀREA DE PUBLICACIONS I COMUNICACIÓ

Han passat més de 40 anys des que iniciares la militància política en el final del franquisme. Ha evolucionat la societat tal com esperaves?

No. En aquella època ens pensàvem que hi hauria una transformació real de la societat, però durant la Transició els reformistes del Règim i alguns partits d'esquerres van optar per la via de la reforma en comptes de trencar radicalment amb el franquisme. Moltes de les situacions que patim en l'actualitat, com els elevats índexs de pobresa o determinades actuacions del poder judicial, deriven d'aquesta situació. Si s'haguera apostat per una ruptura democràtica, es podria haver construït una societat molt més justa, més igualitària i més democràtica de la que tenim.

D'on va sorgir el teu compromís polític?

Jo estudiava en l'Institut Nacional de Bachillerato Sorolla —com s'anomenava en l'època— de València, on hi havia bastant efervescència política. Pensàvem que calia canviar les coses i vaig entrar a militar en una organització política juvenil. Després, en Magisteri, vam muntar el Sindicat Democràtic d'Estudiants Universitaris.

Per què vas decidir estudiar Magisteri?

Mon pare era mestre, i això em va influir per a dedicar-me a la docència. Va ser una eixida natural.

Com s'inicià la teua vinculació amb l'STEPV?

En 1985 vaig aprovar les oposicions al cos de mestres. Em van destinar a la Campaneta, una pedania d'Oriola (Baix Segura), al col·legi Nuestra Señora del Pilar. Aquell curs el professorat estava molt mobilitzat per la carrera docent i, en una assemblea que va celebrar l'STEPV a Algorfa, el company Fèlix Sempere i jo decidírem afiliar-nos-hi.

Confesse que tenia algun dubte, perquè no tenia clar si afiliar-me a un sindicat sectorial (com era l'STEPV) o a algun altre de caràcter confederal. Vaig optar per l'STEPV perquè era plenament assembleari. Fins i tot, si no hi estaves afiliat, com era el meu cas, podies participar de les decisions.

L'STEPV és el sindicat referent en el món educatiu, un model sindical a partir del qual va nèixer la Intersindical Valenciana en 2002.

L'STEPV ha guanyat totes les eleccions sindicals des de 1987, fet que ens ha permés aconseguir unes condicions

laborals millors de les que hi havia a la resta de l'Estat i, a més, marcar la política educativa del País Valencià. Vam pensar que estaria bé traslladar aquesta fórmula a uns altres àmbits de la societat valenciana. Així, l'11 de maig de 2002 STEPV, STA (Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Administració) i el PUT (Plataforma Unitària de Treballadores i Treballadors) vam constituir la Intersindical Valenciana.

La Intersindical Valenciana està plenament consolidada en el sector públic i, a poc a poc, creix en l'empresa privada. Quins són els reptes de futur que ha d'afrontar?

Hem de convertir-nos en el sindicat referent del País València, com la CIG a Galícia o LAB al País Basc. Necessitem el 15% de representació sindical i 1.500 persones delegades, com a mínim. En l'àmbit públic encara podem créixer en alguns sectors (Administració local, algunes empreses públiques...). Però és en el sector privat on hem d'incrementar la nostra presència, perquè és on es trien més representants sindicals.

La classe obrera valenciana necessita un sindicat com el nostre, en què treballadores i treballadors decidisquen sobre el seu futur. En canvi, les centrals sindicals majoritàries signen acords sense consultar la classe treballadora. Per aquest motiu, en l'últim any, hem tingut nombroses incorporacions de l'àmbit privat (empreses de la Foia de Bunyol, El Corte Inglés, Levante-EMV...).

I com podem compatibilitzar el creixement amb el manteniment de les senyes d'identitat de la Intersindical?

Som un sindicat de classe, feminista, ecologista i compromés amb les llibertats nacionals del poble valencià. En el Congrés de l'STEPV de 1995, algun sector va expressar el temor que aquests valors es diluïren si creàvem la Intersindical. Però després de vint anys s'ha demostrat que no ha sigut així. Hem de treballar per construir aquest sindicat valencià referent de què et parlava adés. Per a mi, una de les claus és apostar per la territorialització —la comarca o estructures supracomarcals—. L'activitat sindical ha de transcendir el centre de treball. Això reforçarà el Sindicat, però, sobretot, la classe treballadora valenciana i el projecte de País Valencià.

Resulta trist que, a pesar que patim una nova crisi, la imatge pública dels sindicats no passe pel seu millor moment.

Hi ha un intent clar per part del poder d'acabar amb els sindicats. L'exemple paradigmàtic d'això el trobem

“

Moltes de les situacions que patim en l'actualitat deriven de la via reformista que es va prendre en la Transició

Hem de convertir-nos en el sindicat referent del País València, com la CIG a Galícia o LAB al País Basc

Anem cap a una societat amb salaris baixos, pocs drets i amb un planeta al servei dels interessos econòmics

Crec que serem capaços d'articular un moviment reivindicatiu popular unitari que lluitarà per una societat més justa, més democràtica i més sostenible

en el que va fer Thatcher pels anys setanta amb la vaga dels miners. Actualment, d'una forma més sibil·lina, continua havent-hi moltes pressions contra el moviment sindical. D'altra banda, les últimes reformes laborals han contribuït a eliminar el poder sindical en empreses. I, en tercer lloc, hem d'assumir que hem comés errades. La concertació social que es practica a l'Estat espanyol no ha servit per a millorar les condicions de vida de la classe treballadora. Els sindicats majoritaris han signat algunes reformes com, per exemple, la de les pensions, que han resultat negatives. En els últims anys han sorgit agrupacions de treballadores i treballadors al marge dels sindicats (cambreres o cambrers de pis, riders, acabadores o acabadors...). Hem de qüestionar-nos per què pensen que no els representem.

Cap a quina societat creus que ens encaminem? Hi ha alguns elements (precarietat, increment de les desigualtats, canvi climàtic...) que no permeten que siguem massa optimistes.

Si no plantem cara a les polítiques neoliberals tan despietades que patim, qualsevol de les distopies que veiem en la televisió es farà realitat. Anem cap a una societat amb salaris baixos, pocs drets i amb un planeta al servei dels interessos econòmics. Volen desposseir-nos de tot. Però jo soc optimista, crec que serem capaços d'articular un moviment reivindicatiu popular unitari que lluitarà per una societat més justa, més democràtica i més sostenible.

Vicent Maurí ha estrenat oficialment la jubilació. Què faràs a partir d'ara?

Continuaré implicat en el País Valencià i en moltes altres lluites internacionals (Sàhara, Palestina, el Kurdistan o l'Amèrica Llatina), però des d'altres àmbits d'actuació. La Intersindical Valenciana sempre em tindrà a la seua disposició, però des de la distància. Crec que és honest i saludable, tant per al Sindicat, com per a mi.

EN POQUES PARAULES

Un llibre
“Cristo se paró en Éboli” de Carlo Levi

Una cançó
“Viatge a Ítaca”, de Lluís Llach

Un menjar
La paella

Una beguda
El vi

Una afició
Llegir

Un lloc on perdre's
La serra d'Espadà

Una mania
La perfecció

Un referent
(N'he tingut molts al llarg de la vida) Elena Serrano, secretària

general de la Jove Guàrdia Roja

Algun somni no complit
Haver continuat jugant a rugbi

Un secret inconfessable
Soc una persona molt tímida i introvertida, i he hagut d'estar en primera fila d'un sindicat durant molts anys.

PERSONAL INTERÍ

PERSONAL TEMPORAL I INTERÍ: LA LLUITA CONTINUA

El passat 2 de novembre es va aprovar en el Congrés dels Diputats i les Diputades la Llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat en l'ocupació pública. El text definitiu incorpora canvis importants referents al conegut com a decret Iceta, la qual cosa vol dir que qüestiona seriosament la posició mantinguda per CCOO, CSIF i UGT respecte de la solució al problema de la temporalitat en els acords amb Montoro i Iceta.

RAFA REIG

Els canvis en el decret Iceta, sense cap mena de dubte, han sigut fruit de les mobilitzacions mantingudes per Intersindical Valenciana i altres sindicats al País Valencià i en el conjunt de l'Estat, en estreta col·laboració amb els col·lectius de personal temporal i interí: concentracions, manifestacions a Madrid, València i Alacant, així com tres convocatòries de vaga el dies 18 de juny, 28 d'octubre i 30 de novembre. Totes, amb una participació excepcional que ha aconseguit posar en el centre del debat social i polític la problemàtica de la temporalitat laboral en les administracions públiques i la sensibilització envers un problema endèmic que fins ara havia signat ignorat i silenci.

Quant al contingut de la nova llei, cal assenyalar que aquesta no modifica el text anterior respecte de l'article 10 de l'EBEP. Continua vigent l'acomiadament d'ofici del personal interí que porte tres anys en una mateixa plaça vacant, sense dret a indemnització i, també, obliga que aquesta

plaça vacant siga coberta necessàriament per personal funcionari de carrera.

Per altra banda, i açò sí que és una novetat, el text incorpora l'obligatorietat de convocar una oferta excepcional de lliure concurrència per la via del concurs de mèrits, en la qual s'inclouran totes les vacants cobertes de manera ininterrompuda per personal temporal amb anterioritat a l'1 de gener de 2016. Una proposta vinculant per a totes les administracions, que obliga a paralitzar totes les convocatòries realitzades a l'empara dels acords de 2017 i 2018 per a retirar aquestes places.

Així mateix, també preveu una oferta d'estabilització pel procediment de concurs-oposició, en la qual els exàmens podran no ser eliminatoris. Una oferta en què s'inclouran totes les places, excepte les previstes pel concurs de mèrits, que hagen sigut ocupades temporalment i ininterrompudament en els tres anys anteriors al 31 de desembre de 2020 i, a més, les corresponents a les ofertes de 2017 i 2018 que no hagen sigut convocades o hagen quedat desertes.

Malgrat les millores que suposa la convocatòria d'un concurs de mèrits o la

possibilitat que els exàmens no siguen eliminatoris, el text continua sent insuficient. En primer lloc, perquè no garanteix la consolidació d'aquest personal ja que es tracta de processos de lliure concurrència, amb un resultat incert, i, en segon lloc, perquè l'oferta de places a concurs és insuficient, si només s'inclouen aquelles que porten més de cinc anys cobertes temporalment i no tres com dicta la lògica.

Així les coses, es plantegen dues vies d'actuació en defensa del dret a l'estabilitat laboral del personal temporal i interí en abús. La via judicial, amb l'objectiu fixat en el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, fonamentada en un incompliment de la Directiva europea 1999/70 i les resolucions d'aquest Tribunal, en el

sentit que continua sense sancionar-se les administracions abusadores i no es protegeix convenientment el personal víctima de l'abús. I, una altra, més de caràcter sindical, en la qual caldria mantindre les mobilitzacions per a aconseguir una transposició de la directiva d'acord amb la jurisprudència europea, i exigir de les administracions la paralització immediata dels processos selectius de 2017 i 2018, l'adequada identificació de les places a incloure en el concurs de mèrits, la negociació de les bases del concurs de mèrits prioritant adequadament l'experiència laboral i, com a últim recurs, que en el concurs-oposició la fase selectiva no siga eliminatòria.

Per tot açò, s'han de mantindre les mobilitzacions i no abaixar la guàrdia. Perquè els avanços no estan consolidats, ni tampoc la solució és plenament satisfactòria. A més, continuarem treballant perquè es modifique l'EBEP i es transforme en una vertadera eina de protecció de les treballadores i treballadors públics enfront de l'abús de la temporalitat. Seguim i seguirem en la lluita.

NO SÓN UNS PRESSUPOSTOS PER A LA RECUPERACIÓ SOCIAL

Si l'any passat encapçalàvem aquesta anàlisi qualificant els Pressupostos 2021 com una eina per a afrontar la crisi sindèmica, enguany no podem ser tan contundents. Per poc que aprofundim en el projecte de Pressupostos 2022, s'entreveu una política restrictiva en matèria de serveis públics i, en conseqüència, una renúncia a avançar en la transformació social.

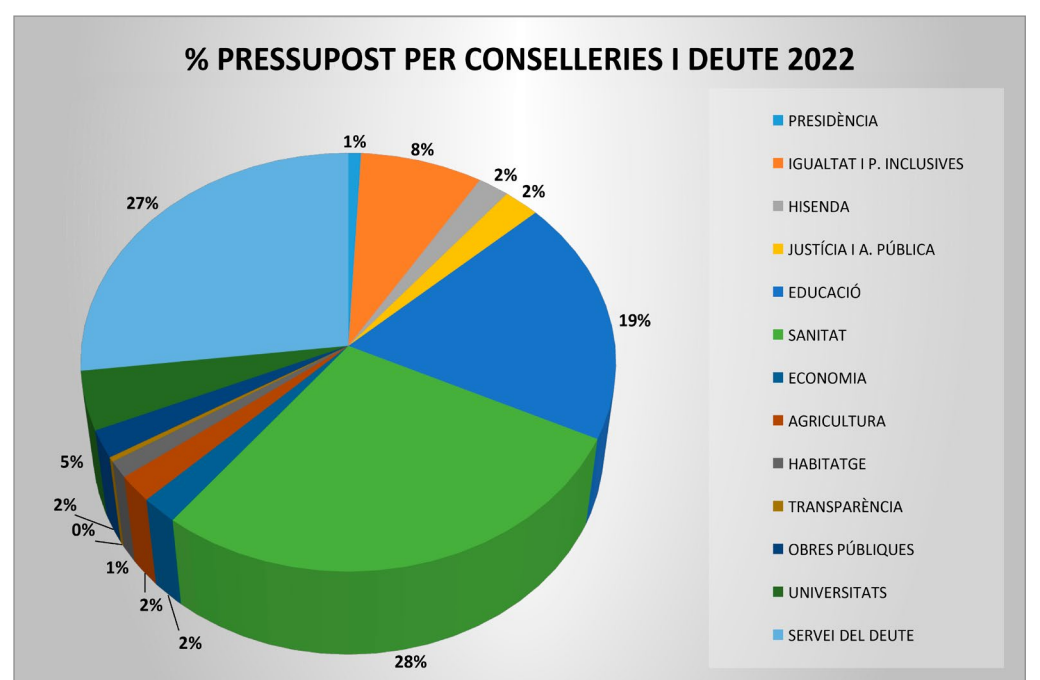
RAFA REIG

Agrans trets, la xifra més rellevant és que el projecte de pressupostos recull un increment de la despesa del 9,13%. Un percentatge que no es reflecteix en el capítol de despeses de personal, ja que aquest només s'incrementa en un 5,88% i que, d'altra banda, tampoc té un correlat en el capítol de compra de béns i despeses de funcionament que roman congelat. Per tant, no podem esperar miracles que milloren la qualitat dels serveis públics.

A més, com que l'anàlisi la fem per conselleries, crida l'atenció que els departaments que més creixen percentualment són: Habitatge, Transparència, Hisenda i Obres Públiques, seguits, en aquest ordre, per Agricultura, Justícia i Administració Pública, Universitats i Igualtat i Polítiques Inclusives. A la cua, en

canvi, trobem Educació, Sanitat i Economia. Per tant, excepte universitats i polítiques inclusives, els pilars fonamentals de l'estat de benestar, com són educació i sanitat no són prioritaris, com tampoc ho són les polítiques actives en matèria d'ocupació en un context d'elevada taxa d'atur i precarietat laboral.

A l'hora d'avaluar el projecte de pressupostos, també s'escau fer una parada en l'apartat del deute públic, entre altres coses perquè explica, fins a un cert punt, per què Sanitat i Educació, tot i que suposen vora el 50% dels pressupostos, són els departaments que pateixen una major desacceleració pressupostària. El programa de servei del deute, destinat al pagament d'interessos i devolució del deute públic, passa de 6.900 milions d'euros en 2021 a 7.400 en 2022, la qual cosa suposa que a aquesta finalitat es destinarà el 27% del pressupost global de la Generalitat. Una partida que, òbviament, es

nodreix detraient recursos dels departaments que més incidència tenen en el conjunt dels pressupostos.

Fet i fet, estem davant un pressupost de contenció de la despesa pública en què els departaments amb major increment percentuals, sobre el paper, no representen més que les engrunes del pressupost total i, per contra, els departaments amb un pes específic important en el pressupost són els que pateixen les restriccions. Ara bé, cal advertir que, així i tot, experimenten increments pressupostaris.

No estem davant d'un pressupost de retallades, estem davant un pressupost en què la prioritat és controlar el deute i els serveis públics romanen amb un protagonisme secundari. Un altre debat és per què hem arribat on estem i quines són les solucions, perquè, certament, la minva d'aquest deute permetria plantejar unes prioritats pressupostàries completament diferents, en les quals l'objectiu seria millorar les condicions de vida de les valencianes i valencians, i plantar cara a la crisi social i econòmica.

PENSIONS

LA LLUITA PENSIONISTA

En els darrers anys, de manera molt intensa, governants, patronal, agents socials, dictàmens de pactes i notícies ens alerten d'una fallida imminent del sistema públic de pensions. Quant hi ha de cert? És més, ens conten alguna veritat? O és una pel·lícula de ficció amb trames ocultes?

BEATRIU CARDONA
PORTAVEU D'INTERSINDICAL VALENCIANA

'José Luis, el brut'

Per a moltes persones, José Luis Escrivá Belmonte, ministre d'Inclusió, Seguretat Social i Migracions, passarà a la història per haver sigut la primera persona a la que escolten utilitzar una paraula anglesa que es refereix a les persones nascudes des de finals de la segona guerra mundial fins la meitat de la dècada dels 60: 'boomers'. El terme té origen estatunidenc i és la versió curta de 'baby boomers', que al·ludeix al fet que va haver una explosió demogràfica posterior a la finalització d'un conflicte bèl·lic que va canviar el paradigma polític i econòmic del món.

A casa nostra, bona part d'eixa generació 'boomer' que el ministre menciona amb tanta frivolitat va ser la que va combatre la dictadura franquista i va contribuir de manera inequívoca a la caiguda del règim feixista. Lluita organitzada i clandestina, amb exili i presó en alguns casos. També van ser persones que patiren repressió sistemàtica amb més o menys intensitat, tant si n'eren conscients com si no. Dones d'aquelles a les que el nacionalcatolicisme incitava a no treballar quan es casaven, o que necessitaven la signatura de son pare per estudiar, o un certificat de la secció femenina per poder traure's el carnet de conduir. Gent que s'ha jubilat a partir del final dels 80 fins l'actualitat. Fins i tot el mateix ministre hi està inclòs.

Però, a pesar de la importància que han tingut els i les 'boomers' per a la nostra història recent, ara són la diana perfecta, objecte d'assenyalament per part del govern, i fins i tot de ridiculització: usar una paraula aliena a la nostra cultura facilita que la

resta de persones consideren que la cosa no va amb nosaltres. El que els passe a 'boomers', no ens passa a nosaltres. I, si analitzem el subtext de les declaracions del ministre, arribem fàcilment a la conclusió que mira quina sort tenen eixes persones, que encara com cobren una pensió, mentre que la resta no ens anem a jubilar mai. És com si foren, fins i tot, responsables de la futura fi del sistema com el coneixem, amb el seu afany per reclamar unes pensions més altes.

Sembla mentida com un govern que es diu progressista jugue tan brut, amb un ministre que es dedica a desprestigiar tot un col·lectiu i, el que és més perillós, el sistema públic de pensions -sempre ens quedaran les pensions privades. Però, no ens enganyem, a ningú no li agrada explicar tota la veritat de les seues polítiques de retallades, menys encara si afecten a quasi 9 milions de persones que han treballat tota la vida i que mereixen una jubilació digna. Eixes notícies no ens alegren el dia.

'La guerra de les revaloritzacions'

En canvi, sempre és agraït contar que alguna cosa millora, ni que siga mínimament. És el cas de la recent reforma de la llei perquè les pensions es revaloritzen segons l'IPC mitjà anual, que és del 2,5%. Mirat així és una bona notícia: millor cobrar 412€ que cobrar-ne 402€. Però, com en tot, cal tindre en compte el context global, que és bastant més cru, ja que el cost de la vida ha pujat un 5,6€ en 2021. Açò vol dir que, encara que l'any que ve les persones pensionistes cobraran un poc més del que cobren ara, el seu poder adquisitiu baixarà perquè les coses són -i es preveu que seran- més cares.

Però, clar, la lletra menuda no se sol publicitar tant com el gran titular i ara (després d'una crisi pandèmica quan semblava que ens recuperàvem de l'estafa del 2008) calen mesures i anuncis que

eviten una revolta social. La precarietat galopant és un autèntic perill per a la classe treballadora i, per al neoliberalisme, és la garantia de tindre la ciutadania atemorida per perdre el poc que té i, com a tal, submissa. Però, per sort, n'hi ha gent que no calla. Que la COESPE ens acompanye!

'Algú va volar sobre la caixa de les pensions'

El moviment pensionista, vertebrat per tot l'estat i aglutinat a la COESPE, exemple de reivindicació des de la base, ha estructurat tota una sèrie de propostes sòlides i ben argumentades per contribuir no només a valoritzar les pensions actuals, sinó també a garantir-ne les futures. A més, ha tingut clar que calia també estar presents al carrer i combinar, així, la protesta amb la proposta. Les seues solucions per previndre una hipotètica fallida del sistema de pensions porten l'aval de nombroses veus expertes en economia i en dret i comencen per una necessària auditoria que aclarisca les causes reals de les mancances del sistema i, sobretot, on han anat a parar els diners que s'han extret del fons de reserva de la seguretat social, més conegut com a 'caixa de les pensions'. Analitzar en profunditat l'origen dels problemes és imprescindible per dissenyar els mecanismes per solucionar-los.

No obstant, la COESPE no ha sigut ni tan sols rebuda pel govern, que no considera el col·lectiu com a interlocutor vàlid i prefereix altres agents més proclius a la concertació. Recorda massa a allò de "tot per al poble, però sense el poble". Això sí, després d'haver enregistrat 285.000 signatures, d'haver impulsat mocions locals, d'haver anat a Europa, i d'haver xafat les places dels pobles durant mesos, la COESPE ha aconseguit que per fi s'auditen les despeses impròpies que s'han pagat a costa dels diners de les pensions.

'Desdejuní amb pancartes'

Cal posar en valor la lluita pensionista i reconèixer el paper fonamental que ha tingut perquè es produïsquen passos endavant, encara insuficients, però passos al cap i a la fi. Cap millora de la classe treballadora s'ha aconseguit a un despatx: la mobilització és fonamental. Com 'boomers' que són, això ho saben bé: ho aprengueren en l'època en què les xarxes socials eren el boca-orella i les vietnamites amagades imprimien pamflets. Als pobles i ciutats hem vist nombroses concentracions i manifestacions, sovint al matí, on pensionistes d'ara lluiten per les pensions de demà. I encara n'hi hauran més, perquè eixe és el camí.

Ara toca que la resta de generacions aprenguem i, sobre tot, prenguem partit. Perquè tenim dret a pensions públiques dignes, presents i futures.

“

Encara que l'any que ve les persones pensionistes cobraran un poc més del que cobren ara, el seu poder adquisitiu baixarà perquè les coses són -i seran- més cares

La COESPE ha aconseguit que per fi s'auditen les despeses impròpies que s'han pagat a costa dels diners de les pensions

STM FORD ALMUSSAFES

ARA ÉS L'EMPRESA LA QUE HA D'ESTAR A L'ALTURA DE LA PLANTILLA

DANIEL PORTILLO
PORTAVEU DE L'STM

El sector de l'automoció travessa temps de canvi. La pandèmia, la falta de components, la transició al vehicle elèctric i, sobretot, la fam insaciable de les multinacionals d'obtenir més beneficis al cost humà que siga, han provocat que, en la factoria d'Almussafes, visquem temps difícils.

Malgrat les dades multimilionàries de la multinacional que la plantilla genera amb la seua força de treball, ja hem patit cinc ERO des de l'inici de la pandèmia, que s'han reflectit en una variabilitat laboral incompatible amb la vida personal. A més,

“La nostra línia roja són les retallades de drets laborals i de salaris de la plantilla que, des de fa vint anys, han permès els sindicats servils

la plantilla s'ha reduït significativament a causa de dos ERO. A un d'aquests ERO s'han acollit els companys Paco González i Elías Díaz, dos grans pilars del nostre sindicat que, amb tot i això, continuen aportant la seua experiència i coneixements.

En aquest context, al qual s'afegia la reconversió de la indústria de l'automòbil, l'STM acudeix totes les setmanes a la mesa de negociació, en què ja hem deixat clar que la nostra línia roja són les retallades de

drets laborals i de salaris de la plantilla que, des de fa vint anys, han permès els sindicats servils. Nosaltres pensem que el personal ha demostrat estar a l'altura. És el moment que la direcció de l'empresa demostre estar-ho també portant els projectes que Ford Almussafes necessita per a assegurar l'ocupació.

Davant d'aquesta difícil conjuntura, l'octubre ens vam reunir a Saragossa delegats i delegades dels sindicats STOPEL, d'Opel Figueruelas; STM, de Ford València; LAB, de Volkswagen Navarra i Mercedes-Benz Vitòria; EL TEU, de Renault Espanya; i CUT, de Citroën Vigo. Una trobada en què vam denunciar l'empitjorament de les condicions de treball i on vam exigir participar en la distribució de beneficis i que les ajudes públiques que reben les empreses estiguen condicionades a acabar amb la precarització laboral.

Però enguany també hem viscut experiències ben positives. Ja fa un any que començarem a treballar en la nova aplicació mòbil del sindicat a fi d'estar més a prop de les treballadores i treballadors i superar obstacles com els torns de treball tan variats o la grandària de la factoria. Una aplicació que ha nascut aquest novembre i que compta, entre altres opcions, amb un calendari en què es recullen totes les reunions i jornades d'interès, rutes d'autobús que arriben a la factoria des de les diverses localitats, o informació detallada dels permisos als quals té accés la plantilla.

Un pas més en el camí del nostre compromís ferm amb els drets laborals dels treballadors i treballadores de Ford Almussafes.

INTERSINDICAL SALUT

L'OPOSICIÓ UNITÀRIA ACONSEGUEIX FRENAR LA INTENCIÓ DE LA CONSELLERIA DE CREAR UNA EMPRESA PÚBLICA DE SALUT

L'HOSPITAL DE TORREVIEJA TORNA A LA GESTIÓ PÚBLICA

JOSÉ VICENTE GÓMEZ TARÍN
ACCIÓ SINDICAL INTERSINDICAL SALUT

Intersindical Salut sempre s'ha caracteritzat per la defensa d'una gestió directa i pública de la Sanitat, tal com diu l'eslògan “Plantem cara per una sanitat pública”. Durant el primer trimestre d'enguany, pròxim a la finalització de la concessió administrativa de l'Hospital de Torrevieja, en mans de l'empresa Ribera Salut, la Conselleria va anunciar als sindicats que conformen la Mesa Sectorial la creació d'una empresa pública de sanitat per a revertir aquesta concessió. Des que es van conèixer les intencions de la consellera, els sindicats presents en la Mesa Sectorial vam exercir de manera conjunta una fèrria pressió per oposar-nos a aquesta iniciativa unilateral de la Conselleria. Per a començar, vam convocar concentracions en la plaça de Manises per reivindicar una gestió directa de la sanitat al País Valencià, a les quals va acudir molta gent. També es van iniciar contactes amb diversos partits polítics per exposar-los la nostra oposició a la creació d'una empresa pública de Salut, incloent-hi els partits que actualment conformen la coalició del Botànic.

Fet i fet, va ser tan dura l'oposició social a aquest projecte, que el passat 16 d'octubre es va materialitzar la fi d'aquesta concessió administrativa amb l'aprovació del decret que regula les condicions laborals del personal de l'Hospital de Torrevieja. Un decret que converteix aquests treballadors i treballadores en personal laboral a extingir a càrrec de

la Conselleria, i dependents, per tant, de la gestió directa per part de Sanitat. Una gestió directa que permet mantindre, si més no, la qualitat assistencial als usuaris i usuàries i minimitzar els conflictes laborals que pugen desprendre's de la reversió.

Un altre exemple d'aquesta defensa dels drets laborals dels treballadors i treballadores des de la independència de

“Una gestió directa que permet mantindre, si més no, la qualitat assistencial als usuaris i usuàries i minimitzar els conflictes laborals que pugen desprendre's de la reversió

l'Administració és la defensa del personal interí. Des de fa molt de temps el sindicat reivindica solucions justes a la situació precària de milers de persones treballadores de l'Administració pública que estan en una situació d'eterna interinitat. Intersindical Salut abandera aquesta lluita i no falta a cap de les concentracions convocades per aquesta causa. De la mateixa manera, ha convocat dos jornades de vaga per aquest mateix motiu, a pesar d'haver de suportar la crítica “deslleial” de grans centrals sindicals, que han permès que s'oferisquen solucions impresentables per a aquest col·lectiu.

Un exemple n'és el fet que hagen firmat el decret Iceta, ja que així han validat aquesta injustícia. Una injustícia que seguirem combatent, i on no reculem fins a aconseguir una resposta digna per a aquests treballadors i treballadores.

DANIEL PORTILLO, NOU PORTAVEU DE L'STM

Després d'una assemblea amb l'afiliació, que tingué lloc el juliol passat, l'STM trià com a nou portaveu del sindicat Daniel Portillo. Al setembre, la nostra secció sindical es va reorganitzar amb un nou Secretariat format per Manuel Ferrando, Elena Vendrell, Eloy Aguilar, José Moreno i José Damian Ridaura. Amb bones dosis

d'entusiasme i energia, i amb la voluntat de fer germinar la llavor que amb tanta dedicació han sembrat els companys que ens precedeixen, l'STM mantindrà la més pura essència combativa d'un sindicat de classe, en el qual, per damunt de tot, l'objectiu és defensar els drets i interessos de tota la plantilla sense excepció.

SALUT LABORAL I MEDI AMBIENT

Vista aèria del port de València, imatge cedida per la NASA

L'AMPLIACIÓ DEL PORT DE VALÈNCIA, UN ECOCIDI EN BENEFICI D'UNA MINORIA

PAU MONASTERIO
COMISSIÓ CIUTAT- PORT
ECOLOGISTES EN ACCIÓ - VALÈNCIA

L'ampliació nord del port de València és un dels megaprojectes d'ampliació de les infraestructures de transport que pareix que, governe qui governe, se li dona continuïtat, defenent-los sense qüestionar-ne les conseqüències o la necessitat.

Malauradament, en el territori valencià sovintegen aquest tipus d'iniciatives que es contemplen com a inqüestionables. Així ha ocorregut també amb creuers i ferris, carreteres i autovies o trens d'alta velocitat. Projectes que s'impulsen sota un vel de

progrés ranci i sota un suposat interès general i estratègic, de generació d'ocupació, i altres arguments que se'ns repeteixen una vegada i una altra, que ressonen a temps molt menys democràtics, com els que s'esgrimien per a fer una autovia en el riu Túria o construir tot el Saler. Un vel d'arguments que a més va en contra del context ecosocial actual.

Clar i ras, l'ampliació del port suposarà un ecocidi ambiental, perquè rematarà la costa i el Parc Natural de l'Albufera, inclòs en la Xarxa Natura2000, i condemnarà el territori a patir les conseqüències més crues del canvi climàtic. El golf de València no suposa un abric natural per als vaixells, per la qual cosa ja ens hem ubicat quatre quilòmetres mar endins per a desplegar les instal·lacions portuàries. Ja som un dels

“

L'ampliació del Port és un més dels projectes que s'impulsen sota arguments que ressonen a temps molt menys democràtics

Aquestes megainfraestructures són una estafa doble, tant des de la perspectiva laboral, com des de la perspectiva de la salut i la qualitat de vida

ports més grans de la Mediterrània. Ara volen ampliar-lo al doble. El doble de trànsit, sobre el corredor de cetacis més important d'Europa. I el doble d'emissions, que ens impediran respirar com cal i assolir els compromisos adquirits en l'Acord de París.

Des del punt de vista econòmic, és un economicidi, perquè la política té la memòria curta i una vegada i una altra finança amb fons públics negocis privats, fins i tot aquells que són l'engranatge principal per a la deslocalització i la dependència d'economies d'escala. I invertir milers de milions en projectes com aquest farà que no disposem d'aquests milions per a invertir en altres àrees com salut, educació o adaptació al canvi climàtic. Aquests projectes ens allunyen de les estratègies necessàries de transició ecològica, com són la proximitat, el km 0, el treball de qualitat, la salut, la qualitat de vida, etc.

És incompreensible que es continuen descontextualitzant projectes com aquest per a ocultar que l'ampliació mai serà funcional si no s'amplien els accessos sud i se'n realitza un de nou al nord, destrossant l'horta i la continuïtat de l'anell permeable i comestible que hauria d'envoltar València. A banda del fet que tunelar totes aquestes infraestructures, ocultar el trànsit sota terra i perforar els sistemes d'aqüífers com un formatge gruyère suposaria una altra ruïna econòmica i ambiental.

En compte de projectes que van contra el clima i contra la qualitat de vida, se n'haurien d'abordar altres que inclogueren l'adaptació del territori al canvi climàtic, la relocalització de manufactures, la reversió de formigó en les costes, la millora dels espais naturals i rurals i la renaturalització dels espais urbans, com seria transformar la ZAL en un verdader espai rural o natural de connexió entre la ciutat i el Parc Natural de l'Albufera.

Al remat, aquestes megainfraestructures són una estafa doble, tant des de la perspectiva laboral, ja que prometen llocs de treball que mai es creen, com des de la perspectiva de la salut i la qualitat de vida. Aquest treball dura fins que finalitzen les obres, i suposa ocupacions de dubtosa qualitat, temporals i amb temps d'execució el més curts possible per a maximitzar els beneficis empresarials. Quant a l'ocupació portuària, l'ampliació del port de València és una altra estafa, perquè el nivell d'automatització de les terminals projectades fa que els sindicats d'estiba estimen pèrdues netes de 500 llocs de treball, més l'entrada als llimbs laborals de les persones que treballen en les terminals actuals d'MSC, l'empresa que es traslladaria a la nova terminal.

Fet i fet, si aquest projecte es du a terme, totes i tots haurem de suportar unes conseqüències que en el context climàtic, econòmic i social actual són inassumibles. La pregunta és, per a què?

PER UNA XARXA DE VOLUNTARIAT MEDIAMBIENTAL

ESTER RINCÓN
CORRIDORADORA DE SALUT
LABORAL I MEDI AMBIENT

El model de desenvolupament actual avança a un ritme inassumible per a la naturalesa. El deteriorament de la capa d'ozó, la contaminació i la desforestació són alguns dels problemes generats per l'impacte de l'activitat humana. Ara i adés observem accions i polítiques que, en lloc d'avançar cap a la preservació del medi ambient, sobreexploten els recursos a un ritme vertiginós. La duplicació innecessària de carreteres, la ubicació irracional de les energies renovables, l'ampliació de ports i aeroports, així com la mercantilització de

l'aigua, són algunes de les actuacions que, lluny del compliment de la llei d'emergència climàtica, responen a l'especulació i al benefici econòmic.

L'ésser humà és part de la natura i, biològicament, necessita la connexió amb aquesta per a tindre un benestar ple, tant en les accions quotidianes com en el món laboral. A l'Estat espanyol, en els últims seixanta anys hi ha hagut un percentatge important de persones que s'han traslladat del medi rural a l'urbà. Els canvis en el model productiu, alguns desastres naturals

esdevinguts a conseqüència del canvi climàtic i l'estrés mediambiental o el deteriorament de l'agricultura, així com de les línies ferroviàries, en són algunes causes.

Els últims cinquanta anys, les persones hem alterat els ecosistemes més ràpidament i de

“

La transició del model productiu actual no serà fàcil, però és inevitable

ETS AMANT DE LA NATURA?

ET PREOCUPEN ELS TEMES MEDIAMBIENTALS?

VINE A FORMAR PART DEL VOLUNTARIAT PEL
MEDI AMBIENT DE LA INTERSINDICAL
ENTRE TOTES ACONSEGUIREM UN MÓN MÉS AMABLE

INTERSINDICAL
salut laboral i medi ambient

manera més generalitzada que en cap altre període de la història de la humanitat.

Tot açò augmenta la vulnerabilitat de les persones treballadores, exposades a químics i pesticides a major temperatura i a un aire cada vegada més contaminat, a més d'altres factors que perjudiquen la salut. És l'hora d'avançar cap a la creació de sinèrgies entre el medi ambient i la salut laboral. Tot i que sabem que la transició del model productiu actual no serà fàcil, és inevitable per a assegurar la supervivència de l'espècie humana.

En aquesta línia, hem de potenciar l'activisme per a realitzar accions directes que afavorisquen la preservació del medi ambient i exigir polítiques i inversions públiques al respecte. Cal destacar la importància de l'associacionisme a l'hora d'assumir aquest compromís. Per això, la Intersindical Valenciana anima al desenvolupament d'iniciatives col·lectives que ajuden a la presa de consciència i pretén visibilitzar experiències referents a través de l'impuls d'una xarxa de voluntariat mediambiental dirigida a totes aquelles persones compromeses i il·lusionades per a avançar cap a un canvi de model més humà i respectuós.

Per la recuperació de la nostra gran casa i per la pròpia salut!

STEPV

EL CONSELL NACIONAL DE L'STEPV
APROVA EL PLA D'ACCIÓ SINDICAL 2021/22

PEL REFORÇAMENT
DE L'EDUCACIÓ

MARC CANDELA
ACCIÓ SINDICAL STEPV

El passat 6 de novembre va tindre lloc en l'IES Joan Fuster de Bellreguard (Safor) el Consell Nacional de l'STEPV, màxim òrgan de decisió entre congressos, que va aprovar el Pla d'acció sindical que es desplegarà durant aquest curs. Dins del full de ruta acordat, un dels eixos de treball més destacat serà la continuïtat de la campanya «Reforcem l'educació, reforcem la participació», destinada a continuar millorant les condicions laborals del professorat –recuperació de la pèrdua de poder adquisitiu, millora de les retribucions, negociació de les plantilles docents, consolidació del personal interí, millora de la situació del PTFP, d'orientació educativa, etc.–, a millorar la situació de

les diferents etapes educatives –infantil, primària, educació especial, secundària, formació professional, escoles d'idiomes, ensenyaments artístics, de persones adultes, etc.– i negociar l'aplicació de la LOMLOE i de la llei d'FP.

En ensenyament concertat, els eixos de treball d'aquest curs seran la millora de les condicions laborals i salarials del personal d'Administració i Serveis del PAS, la reducció de les hores lectives en totes les etapes educatives –passar de 25 hores lectives a 23–, la desjudicialització de la paga de 25 anys, el reconeixement de les característiques especials del personal dels centres d'atenció a la discapacitat de cara a l'edat de jubilació i les malalties professionals, les millores en la situació de risc en l'embaràs, el reforçament del treball sindical en educació infantil 0-3, els ensenyaments musicals o la privada absoluta

Manifestació del personal interí

o el foment de la prevenció de riscos laborals, entre altres aspectes.

Quant a universitats, la irrupció de la pandèmia ha posat damunt la taula el teletreball, que en general no s'està aplicant com caldria per a afavorir la conciliació de la vida personal i laboral. La lluita contra la precarietat, tant del professorat associat com del personal interí, continuarà sent un eix de treball sindical durant aquest curs. La tramitació de la LOSU també ocuparà una bona part de l'acció sindical, així com la millora de les condicions de treball i les retribucions de tots els treballadors i treballadores de les universitats.

Un altre aspecte que també ha format part del pla d'acció sindical i que s'ha tractat

de forma particular per la seua rellevància ha sigut el compromís del Sindicat amb la prevenció de la seguretat i la salut de les treballadores i treballadors de l'ensenyament, especialment en aquests temps de pandèmia, valorant tot el treball desplegat per les delegades i delegats en els comitès de Salut Laboral d'Alacant, València i Castelló.

Igualment, el Consell Nacional continua compromés amb el treball de l'Àrea de les Dones de l'STEPV, d'Intersindical Valenciana i del moviment feminista valencià, i en les accions i mobilitzacions que avancen cap a la consecució de la igualtat real de les dones i la millora de les seues condicions de treball i de vida.

Finalment, el Consell Nacional també ha ratificat el seu compromís amb el foment del valencià en l'ensenyament i amb el seu ús en el carrer, l'àmbit laboral, les institucions i els mitjans de comunicació.

“
Continuarem lluitant per la millora de les condicions laborals del professorat

STAS

ÉS TEMPS
DE TINDRE
TEMPS

CRISTÓBAL GALLARDO

Amb aquest lema es va iniciar la darrera campanya de l'STAS en les eleccions sindicals a la Generalitat fa ja vora dos anys. La campanya defenia una jornada laboral de 4 dies per a conciliar treball i vida personal. Així doncs, treballar menys hores i més persones facilita el camí cap a un model menys presentista i més eficient de distribució de l'horari de treball en quatre jornades setmanals.

En una societat en què les xifres de l'atur van cap a una escalada vertiginosa, crear llocs de treball d'una manera alternativa a l'actual sistema capitalista passa necessàriament per un model col·laboratiu, mitjançant el qual es garantisca el dret al treball a un nombre superior de persones. Fins i tot el papa, en declaracions recents, pareix haver adoptat la idea de la redistribució del treball entre la població i la millora de la salut laboral.

Aquesta vella reivindicació d'Intersindical es materialitzarà en el nostre territori de forma experimental. La Conselleria d'Economia Sostenible ha inclòs en els Pressuposts de la Generalitat una partida destinada a subvencionar empreses que reduïsquen la jornada laboral a quatre dies. El problema està en el fet de si la classe política està disposada a assumir el cost d'una rebaixa de la jornada laboral a llarg termini i una racionalització dels horaris en l'àmbit de l'Administració, la qual cosa pareix que no acaba d'arrancar. Convé assenyalar, a més, que la implantació del teletreball afavoriria aquesta reivindicació i donarà resposta als reptes que planteja l'era de la digitalització. Al mitjan segle XXI, l'Administració necessita combatre l'absentisme i les llargues jornades de presencialitat amb baixa productivitat amb un nou model que es profile com a beneficiós per al personal.

Així mateix, és important destacar que la jornada de quatre dies permet una major flexibilitat laboral i una corresponsabilitat de les tasques familiars i socials. Aquest model afavoriria un canvi en la salut i el benestar de les treballadores i treballadors de l'Administració. A banda, aquest nou model de relacions laborals pot actuar com a imant per a atraure el talent cap a aquest sector que en l'actualitat està en crisi amb una alta taxa de precarietat laboral, pèrdua de poder adquisitiu, o immers en privatitzacions entre altres situacions negatives. Al mateix temps, permetria un canvi generacional del personal que,

“
La proposta és clara: treballar quatre dies per setmana per a garantir el dret al treball a un nombre superior de persones i permetre'ls conciliar-lo amb la vida familiar i social

en molt poc de temps, entrarà en edat de jubilació.

Per contra, l'actual consellera de Justícia, aposta per la presencialitat del personal i l'augment de l'horari de servei presencial a la ciutadania, fet que dificulta que es materialitze aquesta iniciativa entre el personal a càrrec del Consell.

Des d'Intersindical-STAS, la proposta és clara: treballar quatre dies per setmana per a garantir el dret al treball a un nombre superior de persones i permetre'ls conciliar-lo amb la vida familiar i social. Al remat, es tracta de dignificar les condicions del personal de l'Administració.

ESCOLA SINDICAL MELCHOR BOTELLA

INTERSINDICAL VALENCIANA, PER LA FORMACIÓ

XAVIER NOGUÉS

El dret a la formació laboral és catalogat com a dret bàsic dins de la relació de treball en l'article 4.2 apartat b) de l'Estatut de les Treballadores i dels Treballadors, que també recull el dret a la promoció en el treball en l'article 22.

La defensa i la consolidació dels drets de les treballadores i treballadors del País Valencià és l'objectiu fonamental de la Intersindical Valenciana. Aquesta tasca es canalitza a través de

la nostra escola sindical, en el treball per a garantir i fer més accessible la millora i el perfeccionament laboral amb l'oferta d'una formació sindical de qualitat.

L'oferta formativa de l'Escola Sindical Melchor Botella (ESFMB), per al curs 2021-2022, conté un gran ventall de temàtiques en les quals poder formar-se, com ara: la interculturalitat, la programació educativa, la igualtat, la coeducació, la convivència escolar, les necessitats educatives, la redacció de documents administratius, les eines informàtiques, la prevenció de riscos laborals,

“

Una oferta àmplia i diversa al servei dels principis i els objectius de la Intersindical Valenciana

l'organització sindical, la competència lingüística en valencià, la salut mental, els horts urbans, les comunitats energètiques, la salut laboral, la prevenció de riscos laborals, l'Administració en línia, la protecció cibernetica, les tècniques de negociació, o les relacions laborals, entre altres temes.

Per tot açò, des de l'ESFMB, et convidem a conèixer i participar de la nostra formació. Una oferta àmplia i diversa que es desplega sempre al servei dels principis i els objectius de la Intersindical Valenciana.

WOMEN'S LEGACY, PER LA IGUALTAT DE GÈNERE A LES AULES

CARLA GOMAR

L'androcentrisme constitueix un dels grans obstacles per a aconseguir la igualtat de gènere. Avui dia, les dones representen un percentatge equitatiu, i en determinats àmbits molt superior, en el context de l'educació formal. Ara bé, encara són molts els signes que apunten a una discriminació sexista dins del mateix sistema educatiu.

Women's Legacy és una iniciativa pionera a Europa que pretén posar el seu granet d'arena en la ingent tasca d'esmenar les desigualtats de gènere que pateix l'educació. Aquest projecte europeu pretén posar a la disposició de tothom, eines, recursos i informació que ajuden a recuperar —amb la creació d'un banc de recursos, tres catàlegs d'obres d'autoria femenina i un curs de formació continua “Les dones que ens falten en STEM”— les contribucions culturals i històriques de les dones, incloure-les en el lloc que els

“

Women's Legacy és una iniciativa pionera a Europa que pretén ajudar a recuperar les contribucions culturals i històriques de les dones

correspon en les matèries educatives, i contribuir així a l'aprenentatge en clau feminista.

L'ESFMB és una entitat que treballa dia a dia per la consecució d'un món més just i, conscient de la importància de l'aprenentatge permanent, s'ha implicat des del principi en aquest projecte. Confiam que aquest projecte esdevindrà un agent de canvi social, ja que permetrà a l'alumnat desenvolupar l'esperit crític i adquirir les competències per a combatre la ceguesa de gènere en la pràctica professional futura.

Participants del projecte europeu Women's Legacy

“LA MEUA EXPERIÈNCIA COM A VOLUNTARI A L'ESFMB ÉS DESCRIU AMB LA PARAULA ‘AMOR’”

COSIMO SABATO
VOLUNTARI EUROPEU A L'ESFMB

Quan em van demanar que escriguera un article sobre la meua experiència en l'ESFMB com a voluntari del Cos Europeu de Solidaritat, de primer vaig pensar en una paraula que poguera descriure la meua vivència ací: *amor*

Ho sé, probablement penseu que estic exagerant i que els italians som massa romàntics, però jo ho he viscut així. A diferència de la majoria dels voluntaris que decideixen emprendre una experiència en l'estranger per primera vegada, jo ja coneixia València perquè havia participat en 2018 en un programa de voluntariat europeu per al Consell Valencià de la Joventut i va ser precisament el meu amor pel País Valencià el que em va espentar a tornar a la terra.

Durant aquests dotze mesos he contribuït a la gestió de la comunicació de l'escola de formació a través de la realització de vídeos, *collages* fotogràfics, cartells i

tots aquells continguts considerats imprescindibles en les xarxes socials de l'empresa. He vist créixer el nombre dels nostres seguidors i seguidores setmana rere setmana, així com la nostra visibilitat a escala internacional, la qual cosa és essencial per a continuar desenvolupant la relació amb els nostres socis internacionals que ens permeten participar, per exemple, en totes les experiències d'estudi i treball del programa Erasmus+. La meua curiositat i ganes d'aprendre també m'ha permès treballar en altres àrees, com la logística en esdeveniments externs o l'arxivament de documentació. El suport de l'equip ha sigut constant i m'ha animat a desenvolupar la meua creativitat, a confiar en les meues propostes i a implicar-me en totes aquelles tasques que creia impossibles, com el disseny de la nova web www.esfmb.org. Agraïsc a l'Escola Sindical de Formació Melchor Botella i a tota la Intersindical Valenciana haver-me donat l'oportunitat de créixer tant professionalment com personalment. Els considere la meua segona família i espere que la meua història d'amor a València continue.

“

Agraïsc a l'Escola Sindical de Formació Melchor Botella haver-me donat l'oportunitat de créixer tant professionalment com personalment i espere que la meua història d'amor a València continue

STICS

Vaga general del 14 de desembre de 1988

LA UNITAT DE LA CLASSE TREBALLADORA, UN REpte

MANUEL GARCÍA

Per què, sovint, ens va com ens va? És una pregunta complexa que ens fem amb freqüència en l'àmbit laboral. Un terreny, el del treball, del qual depén la nostra economia i una part de la nostra realització personal i que, en conseqüència, és un element fonamental del nostre benestar psíquic i físic, tant individualment, com col·lectivament.

Aquest és el moll de l'os. Necessitem ser més solidaris i solidàries en la faena, encara que a vegades hàgem de véncer la por. Una por lògica i comprensible, perquè comprometre's en la millora de les condicions laborals en clau col·lectiva pot reportar conseqüències, des de la degradació professional fins al despatxament. Però una por que no ens ha d'impedir veure un dels punts cecs de d'aquest cercle d'inacció: A què ens condueix l'altra opció? Actuar atenent només els nostres interessos individuals evita els atacs als nostres

drets laborals o estar exempts o exemptes que ens despatxen?

La pèrdua dels drets laborals, especialment en l'àmbit de l'empresa privada, és el pa nostre de cada dia: són massa les treballadores i treballadors que cada dia han de bregar contra un treball cada vegada més precari, amb contractes més temporals i inestables, salaris cada vegada més baixos en relació amb el preu de la vida, horaris cada vegada menys respectuosos amb la vida personal, i en què fer hores extres, la majoria de vegades sense remunerar com toca, s'està normalitzant a un ritme vertiginós. Com plantem cara a això? Pareix que de manera col·lectiva, cada vegada menys. Una dada ben definitiva d'açò és que les treballadores i treballadors afiliats a un sindicat en alta amb la Seguretat Social no arribem a sumar més del 10%, fet que en gran manera explica la creixent dificultat per a aconseguir mobilitzacions massives i exitoses que frenen els abusos de la patronal i les administracions. Es crea així el cercle perfecte: la patronal, conscient que aquest debilitament de la unitat de la classe treballadora sol

“
Per a seguir creixent així necessitem continuar sumant persones compromeses i valentes

ser inversament proporcional a la por que aquesta sent, en trau profit. El context neoliberal i la concatenació de crisis econòmiques posen la catifa roja a aquests abusos. I la pregunta és: fins quan?

Les possibles respostes passen per una reflexió indefugible: ens cal pensar i actuar en col·lectiu. Perquè amb la unió es poden aconseguir moltes coses i, de fet, no hi ha un altre camí possible. Perquè hem de tornar a creure el que tal vegada resulte una obvietat, però una obvietat sovint massa oblidada: sense les treballadors i treballadores, sense la mà d'obra, no hi ha empreses ni beneficis. Poden despatxar-nos a tots i totes? La resposta és que no. Què fan sense nosaltres? La resposta és no res.

Sembla urgent una crida a la reflexió en aquest sentit, perquè ens adonem que si plantem cara als abusos de manera unida, no els podran dur a terme. Tal volta perquè creiem fermament en això, i en el fet que els sindicats hem d'actuar com un altaveu cohesionador de la classe treballadora, defenent i donant suport sempre als seus interessos i decisions, en STICS-Intersindical Valenciana hem duplicat l'afiliació en poc més de dos anys. Un temps en què hem passat de 800 persones afiliades a més de 1.700. Per a seguir creixent així necessitem continuar sumant persones compromeses i valentes. El nostre repte és convertir-nos en el sindicat de referència i poder estar presents en la negociació dels convenis. Perquè si actuem de manera unida, tenim les de guanyar. Perquè la nostra veu és la nostra força.

NTERSINDICAL LGTBI+

PER LA RESERVA LABORAL TRANS

ÀREA LGTBI+

En l'última dècada hem aconseguit molts avanços en matèria de reconeixement legal de la diversitat afectivosexual i de les identitats de gènere. Entre les més rellevants hi ha la recent la Llei 23/2018, del 29 de novembre, per a garantir els drets de les persones LGTBI i els seus familiars al País Valencià, que ens fa pioners a l'Estat espanyol en aquest tipus de normatives. De fet, el nostre estatut d'autonomia va fins i tot més enllà que la Constitució de 1978 i reconeix el dret de tota persona al fet que es respecte la seua orientació sexual i la seua identitat de gènere.

És una conquesta, sens dubte, que en països com el nostre tinguem un marc jurídic que protegisca una dimensió tan essencial de qualsevol ésser humà i que ofereisca mecanismes per a reaccionar contra qualsevol mena de discriminació. No obstant això, ni les lleis ens

ofereixen totes les solucions ni molt menys són la vareta màgica que permet canviar una realitat, la d'un ordre de caràcter patriarcal i heteronormatiu que, encara hui, continua alimentant tractes degradants i humiliants per la simple raó que se situen fora del que alguns entenen com a *normalitat*.

Aquesta situació afecta tant l'àmbit educatiu, com el sanitari, el social, el personal o el laboral. Pel que fa a aquest últim, és necessari conèixer com actua la discriminació per a poder abordar-la i proposar mesures que eliminen les situacions d'assetjament i de violència que sofreixen els i les treballadores LGTBI per la seua orientació sexual, identitat o expressió de gènere.

Hi ha fonamentalment dues situacions de discriminació greus que les persones trans pateixen en l'ocupació i que requereixen una intervenció urgent. La primera es produeix en l'accés al treball: quan realitzen una entrevista laboral i revelen la seua identitat de gènere, la conseqüència és que sovint no superen

els processos de selecció. I reclamar la no superació d'un procés de selecció per un motiu discriminatori és molt complex i, generalment, les persones trans víctimes d'aquest tipus de discriminació prefereixen no denunciar. La segona forma de discriminació més habitual succeeix quan inicien la seua transició estant ja en la faena, i pateixen dificultats per a l'assistència a consultes mèdiques o l'adaptació del lloc de treball durant el procés de transició si fora necessari.

Davant d'aquestes dues situacions, les persones trans prefereixen ocultar-se o superar els processos selectius amb el gènere assignat en nàixer i no amb aquell amb el qual se senten identificades. I, malgrat tot, la desocupació que afecta les persones trans és, segons dades del FELGTB, del 85%.

Açò suposa que aquest col·lectiu patisca d'una exclusió que dificulta el seu lliure desenvolupament personal i la seua realització professional, quan no la subsistència, fet pel

qual ha de recórrer a formes d'explotació que fan perillar la seua vida i la seua salut. A més, les persones trans, en les últimes etapes de la vida, tenen molt més difícil l'accés a prestacions i pensions dignes per no haver cotitzat prou.

Per tot açò, demanem l'activació d'una reserva laboral trans, perquè les oportunitats que aquest sistema capitalista i patriarcal brinda a les persones trans són nul·les i, com la resta, aquestes necessiten menjar, un sostre i drets bàsics que els són vulnerats des de temps immemorials. La reserva laboral trans és una manera de reparació a tot l'abandó de tants anys que no els ha permés viure una vida digna. Volem que les persones trans ocupen tots els espais públics i puguin desenvolupar-se lliurement i amb dignitat.

“
La reserva laboral trans és una manera de reparació a tot l'abandó de tants anys que no els ha permés viure una vida digna

INTERSINDICAL DONES

GENEALOGIA FEMINISTA

WANGARI MAATHAI, ACTIVISTA PER LA SOSTENIBILITAT I LA IGUALTAT

ALHAYA TALAVERA
Intersindical Dones

Wangari Maathai, activista política kenyana, va guanyar el Premi Nobel de la Pau el 2004, per la contribució al desenvolupament sostenible, la democràcia i la pau al seu país i a l'Àfrica en general. El 8 d'octubre d'aquell any va rebre la telefonada d'Ole Danbolt Mjos, president del Comitè Noruec dels Nobel, per informar-la de la notícia. Es convertia així en la primera dona africana i la primera ambientalista a guanyar el premi.

Nàixer dona en la Kenya colonial dels anys quaranta del segle passat no posava les coses gens fàcils a l'hora de viure una vida plena i lliure. Les filles de camperols com Wangari semblaven abocades a treballar al camp, arreplegar llenya i transportar aigua. Però Wangari va voler i va poder estudiar.

I això no solament canvià la seua vida, sinó també la de milers de dones africanes. En 1964, gràcies a l'obtenció d'una beca, es va poder graduar en Biologia a la Universitat de Kansas, des d'on es traslladà a Pittsburg poc després per cursar un màster en Ciències Biològiques. En finalitzar va decidir tornar a Àfrica, on es va convertir en la primera dona de l'Àfrica Central i Oriental a obtenir un doctorat, concretament, en Veterinària. Va ser llavors, durant els primers anys com a docent en la Universitat de Nairobi, quan començà l'activisme per la igualtat entre homes i dones, en lluitar per la igualtat d'oportunitats i de sous. Al mateix temps, anava germinant també el seu activisme ecologista, en convertir-se en l'altaveu de les dones camperoles que denunciaven la minva i contaminació dels recursos hídrics, i impulsar projectes com

el Green Belt Movement (el moviment del cinturó verd), que animava les dones a anar al bosc per arreplegar llavors d'arbres autòctons que després conreaven en hivernacles. Anys després, als noranta, quan ja era una veu reconeguda al seu país i a escala internacional, Wangari aconseguí ser elegida com a representant al parlament de Kenya en 2002, any a partir del qual intensificà la contribució al desenvolupament

“**Va impulsar projectes com el Green Belt Movement (el moviment del cinturó verd), que animava les dones a anar al bosc per arreplegar llavors d'arbres autòctons que després conreaven en hivernacles**

de la sostenibilitat ambiental al seu país. Quan en 2004 se li atorgà el Premi Nobel, el Comitè va afirmar que “la pau a la Terra depèn de la nostra capacitat de protegir el medi ambient, i Wangari Muta Maathai és un referent en la lluita per aconseguir aquest objectiu”. Per la seua banda, Wangari assegurà que “amb el mètode de plantar arbres oriunds de la zona, les dones s'han adonat que tenen la capacitat de preservar l'ecosistema al qual pertanyen, i que poden triar entre preservar-lo o destruir-lo. Açò contribueix al desenvolupament de la seua autoestima, que els atorga un poder sobre les pròpies vides”.

Wangari Maathai va morir als 71 anys a conseqüència d'un càncer d'ovaris, després d'un vast llegat de compromís amb la sostenibilitat i amb l'empoderament de les dones.

LES DONES AL MÓN: GEOGRAFIA DE LA DESIGUALTAT

ALHAYA TALAVERA
INTERSINDICAL DONES
BEATRIU CARDONA
PORTAVEU D'INTERSINDICAL VALENCIANA

Tot i estar en el segle XXI, vivim i veiem aspectes que no ens agraden gens. Per què? Us podeu preguntar. Segons on ens haja tocat nàixer o viure tindrem una existència o una altra. I a les dones i xiquetes, lamentablement, ens sol tocar la pitjor part. Podem dir ben clar i alt que el lloc on naixem condiciona el nostre futur, i això implica reconèixer el paper que hi juguen continent, estat, ciutat, barri, context familiar, classe social, raça, ètnia, religió, etc. Al cap i a la fi, malgrat els avanços propiciats pels ingents esforços dels moviments socials i feministes, el lloc i temps on naixem marca de manera determinant el nostre present i el nostre futur.

Totes les desigualtats que patim al món es produeixen per tres factors, que poden aparèixer de manera individual, en parella o tots tres combinats. Aquest “triangle” de les injustícies està format pel capitalisme, el patriarcat i el colonialisme, fils que mouen les nostres vides tant individualment com col·lectivament.

Sovint, la nostra rutina diària ens fa centrar-nos en nosaltres i deixar de banda

la resta, fins a col·locar-nos en una bombolla de confort. Tanmateix, amb freqüència, esdeveniments de fora de les nostres fronteres ens obliguen a obrir els ulls a realitats que ens poden paréixer llunyanes i, per tant, no massa dignes de la nostra atenció i acció.

Un dels exemples més sagnants és la mutilació genital femenina. L'Organització Mundial de la Salut calcula que entre 100 i 140 milions de xiquetes i dones l'han patida. Àfrica és el continent on es concentren la gran majoria i s'estima que 3 milions de xiquetes africanes corren el risc de ser sotmeses a la mutilació genital cada any.

A pesar que les dades són esgarrifoses, aquest sistemàtic i greu atemptat contra els drets humans de les dones i xiquetes passa massa desapercebut per a la comunitat internacional. No en parlem prou, no ho denunciem prou, no lluitem prou per erradicar-lo. Al cap i a la fi, només ocorre lluny, i només el pateix la meitat de la població... És un fet tan rutinari, que esdevé normalitzat i, com a tal, invisible. Tota excusa és poca per a llavar la nostra consciència. Però, què passa quan hi ha algun succés

“**El “triangle” de les injustícies està format pel capitalisme, el patriarcat i el colonialisme**

concret que desencadena una crisi? Actuem de manera diferent? Agafem, per exemple, el cas d'Afganistan. Cap al final de l'estiu d'enguany, observàvem amb preocupació com les tropes talibans desfilaven per les ciutats afganeses més importants. Feia mesos que l'OTAN havia anunciat que es retirava i que el govern imperialista estatunidenc estava negociant ignominiosament amb els mateixos a qui van llevar el poder fa dues dècades. I, malgrat tot, l'opinió pública no va veure en febrer que això passaria. Potser és que no ho volíem veure.

De sobte, va ser evident que les dones i xiquetes afganeses s'emportarien la pitjor part: vam eixir al carrer, vam signar peticions, vam escriure articles i vam compartir informacions en les xarxes socials. On ha quedat ara tot el aquell clamor? Senzillament, les afganeses ja no són notícia per a nosaltres. El seu sotmetiment quotidià ens torna a ser alié, amb la terrible excepció d'assassinats de dones prominents. Tornem de nou a no veure-les, igual que no les vam veure abans de 2001, entre la pols de les explosions dels Budes de Bamiyan: eren més importants unes estàtues que les dones i xiquetes.

Ens hem de rebel·lar contra l'omissió i contra la invisibilització. Si no ho fem nosaltres, qui ho farà?

COORDINA MIQUEL RAMOS
DE LOS NEOCÓN A LOS NEONAZIS
Fundació Rosa Luxemburg, Oficina d'enllaç a Madrid, 2021, 655 pàg.

Des que Vox va irrompre en el panorama polític institucional en 2018, els fonaments del nostre sistema democràtic s'han sacsejat i, des de llavors, ara i adés semblen normalitzar-se mostres d'un discurs construït amb ingredients tan perillosos com l'odi a les dones, l'homofòbia o el racisme. Aquest canvi de paradigma ens mena a plantejar-nos alguns interrogants inquietants que, no obstant això, no podem defugir: suposarà açò un retrocés en la conquesta d'alguns drets i principis fonamentals, com el de la igualtat entre homes i dones o el dret a estimar lliurement?; com combatem l'extrema dreta?; quines són les seues sinèrgies internacionals i, a la vegada, en què es diferencia d'aquestes?

Aquestes i altres qüestions són abordades amb lucidesa en aquesta obra coral coordinada per l'activista antifeixista Miquel Ramos.

ENRIC SENABRE, VICENT COSTA
INTEL·LIGÈNCIA ARTIFICIAL. COM ELS ALGORITMES CONDICIONEN LES NOSTRES VIDES
Sembra Llibres, València, 2021, 132 pàg.

Els algoritmes no són neutrals. Aquest és el punt de partida d'un assaig necessari en l'actual context de per què Internet i les xarxes socials vehiculen molts dels nostres discursos quotidians. L'obra tracta d'analitzar els reptes més urgents que ens planteja la intel·ligència artificial a partir d'exemples del nostre dia a dia, com la catalogació que fa Facebook d'algunes imatges, la vigència dels dilemes morals que planteja la sèrie de ficció *Black Mirror*, o la manera en què els gegants empresarials i el *mainstream* polític malden per vendre'ns objectes i discursos a partir del tractament, com a poc, opac, de la nostra informació personal. Un assaig ben esclaridor

en el debat sobre la moralitat de les grans corporacions tecnològiques, la lectura del qual ens motiva irremeiablement a prendre-hi partit.

MOACIR GADOTTI, CARLOS ALBERTO TORRES, FRANCISCO GUTIÉRREZ, JOSÉ EUSTÁQUIO ROMAO, WALTER ESTEVES GRACIA (INSTITUTO PAULO FREIRE)
REINVENTANDO A PAULO FREIRE EN EL SIGLO XXI
Octaedro Editorial, Madrid, 2021, 108 pàg.

Aquest assaig coral pretén constatar la vigència del llegat de Freire aprofitant la commemoració del centenari del naixement del pedagog brasiler propulsor de la pedagogia de l'oprimit. Com destaca en la introducció Moacir Godotti, un dels autors del llibre, "Paulo Freire, no només va convèncer moltes persones de moltes parts del món de les seues teories i les seues pràctiques, sinó que va despertar en elles la capacitat de somiar una realitat més humana i justa. Com a llegat, ens deixà la utopia". Així, en aquesta proposta col·lectiva es demostra com l'obra de Freire, no només està d'actualitat, sinó que mena

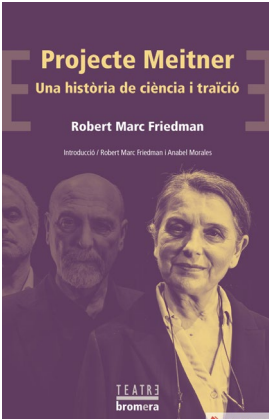
a repensar-la, connectant-la amb els debats educatius del moment. En l'actual repte de l'escola inclusiva i intercultural, i amb l'amenaça de la mercantilització educativa com a rerefons, reinterpretar l'obra de Freire pareix un exercici indefugible.

ROBERT MARC FRIEDMAN
PROYECTO MEITNER. UNA HISTÒRIA DE CIÈNCIA I TRAÏCIÓ
Bromera, Col·lecció Teatre, Alzira, 2021.

Lise Meitner nasqué a Viena en el si d'una extensa família jueva en 1878 i molt prompte començà a reeixir en l'àmbit acadèmic. Profundament apassionada per la física, gràcies al seu talent i a la seua tenacitat, prompte començà a interessar-se per interpretar els fenòmens naturals i predir el que els nostres sentits no detectaven. Pels anys trenta, una dècada gloriosa per a la física, Meitner va descobrir el positró (l'antipartícula de l'electró, amb càrrega oposada), i a poc a poc començà a implicar-se en l'estudi de la física nuclear. Malauradament, en aquests anys Hitler aconseguí el poder i, a poc a poc, Meitner va ser marginada dels cercles acadèmics fins que hagué de fugir clandestinament per assentar-se a Suècia.

Tot i que s'ha demostrat que va ser una de les descobridores de la fissió nuclear, va ser ignorada pel tribunal dels Premis Nobel i hui en dia continua sent molt desconeguda. Com ha pogut succeir una cosa així?

ANTIFANS

VICENT XAVIER CONTRÍ

Es primers cenacles de poetes inundaren la València del Segle d'Or de versos satírics i històries còmiques. Era el principi d'una llarga tradició que ha anat impregnant el teatre, la poesia, la narrativa i les diferents representacions artístiques amb el pas del temps.

En el camp de la música en valencià han sorgit exemples de solistes i grups amb lletres satíriques en gairebé tots els estils musicals. Ara bé, qui vulga divertir-se en l'actualitat pot fer-ho, a més a més, gaudint de la música més contestatària, visceral i rebel per naturalesa: el punk.

Perquè el grup Bacora (sí, com eixit de l'obra de Peris Celda) passeja el seu punk californià des de fa ja uns anys allà on poden actuar i mostrar

les seues lletres àcides i hilarants. En aquest 2021 han tret al carrer *Antifans* (autoeditat), huit talls en els quals no deixen estaca en paret. Així que, com en "Foc You" (2017) i "Surf&Raspall" (2014), la formació fa burla del *búnquer barraqueta* i de les fòbies i complexos que tenim els valencians en particular, i la humanitat en general.

Així bramen reivindicatius "Països Alacants" en els tres minuts del trepidant tall "Alacant", en una lectura destarificada de l'alicantonalisme de la capital del sud. "*Plan Rabassa i màfia, plouen quatre gotes. Despreciada, sempre el segon plat (...)* *Pa la independència no mos cal València. Tastareu la fúria de la Santa Faç. El Negre Lloma vencerà, Terra Mítica, Helados Alacant. Ja n'hi ha prou de tanta opressió, ni que fórem Castelló*".

També tracten la història del futbolista homosexual en "Futbol és passió", amb frases

ressentides de l'estil "Palmadeta al cul quan ixen a calfar però sempre futbol heteropatriarcal"; fan broma amb l'arxiconeguda Rosalía i la reinterpretació del seu "Milionària"; o per penjar tot un seguit d'àudios de suposats col·laboradors del disc (Xavi Sarrià, Smoking Souls, Pep Gimeno Botifarra, El Diluvi, etc.), que s'excusen per no participar-hi. Tot, en una cançó per tancar el treball que han titulat com l'èxit de Joan Dausà: "Tot anirà bé".

Al remat, vint i huit minuts de guitarres accelerades i burra intel·ligent, si és que podem batejar així la creativitat d'aquests californians de les Comarques Centrals.

UNA SARCÀSTICA VISIÓ DE L'EMPRESARI

EL BUEN PATRÓN

Direcció i guió: Fernando León de Aranoa
Fotografia: Pau Esteve Birba
Repartiment: Javier Bardem, Manolo Només, Almudena Amor, Oscar de la Font, Sonia Almarcha, Fernando Albizu, Tarik Rmili, Rafa Castejón, Celso Bugalio, Yaël Belicha, Martín Páez, Daniel Chamorro, María de Nati, Mara Guil, Pilar Matas
Música: Zeltia Montes España
Any: 2021

BEGOÑA SILES OJEDA

El buen patrón, l'última pel·lícula de Fernando León de Aranoa, seleccionada per a representar Espanya en els Oscar de Hollywood, narra la història de Julio Blasco (Javier Bardem),

amo d'una empresa de bàscules en una anònima i xicoteta ciutat.

Un personatge carismàtic, propietari no sols de l'empresa, sinó també de tot el personal, tal com li aclareix a la nova becària: "Treballes per a mi, així que ja eres de la meua propietat".

Però Julio Blasco no sols és l'amo, el propietari, l'empresari de Bàscules Blasco, sinó també el patró. D'aquesta manera, en la seua ambició narcisista, s'apropia el paper de considerar-se el protector i defensor dels seus treballadors als quals considera fills d'una gran família que és la seua empresa. D'ací la desimboltura que mostra a l'hora d'immiscir-se en els seus assumptes privats.

Ara bé, aquest propietari tan peculiar arrossega, en el tracte amb la plantilla i en els seus discursos, el bon significat del substantiu patró al fang de la hipocresia i el cinisme. Sobretot si ens fixem en la primera accepció del terme segons la RAE: 'defensor i protector', d'on ve la ironia del títol.

La narració de León de Aranoa, igual que l'excel·lent interpretació de Javier Bardem —qualsevol adjectiu és insuficient per a descriure la seua actuació—, se situen en un equilibri perfecte entre l'experiència subjectiva del personatge i la crítica ideològica al depredador sistema capitalista.

La mirada d'Aranoa revela, d'una banda, les entranyes sociopàtiques del personatge —el seu narcisisme, la seua falta d'empatia i d'ètica per a aconseguir el seu propòsit—; i, de l'altra, les despòtiques relacions de poder laboral, les corrupteles polítiques sorgides de l'intercanvi de favors i la falta de solidaritat entre les persones treballadores.

Fernando León de Aranoa crea una comèdia profunda sobre les contradiccions humanes i la perversió de les relacions laborals. Com diria el nostre homenatjat director Luis García Berlanga: "La comèdia mostra en el seu rerefons substancial una visió nua, després de la cortina de l'esperpent, de la realitat oculta de la societat en què vivim".

Il quarto stato

EL CAPITALISME DEGENERATIU ACTUAL: ALGUNES CLAUS PER COMBATRE'L

Ens trobem en un moment històric on sembla més necessari que mai tindre clar el nostre discurs sindical. Per a això, el primer és entendre el context en què ens trobem. Amb este objectiu la Intersindical Valenciana ha impulsat unes jornades sobre política sindical dirigides a tota l'afiliació i, en especial, a les delegades i delegats d'universitat. La primera d'aquestes té com a títol i tracta de respondre a les preguntes d'on estem i cap a quin futur ens dirigim.

ANDRÉS PIQUERAS
PROFESSOR DE SOCIOLOGIA A L'UJI

Aspectes clau del context econòmic i productiu actual

- **El valor decau.** El desenvolupament de les forces productives ja no s'acompanya d'un augment proporcional del valor i de la plusvàlua, components bàsics del *capital*. Aquests perillen en aquesta fase del capitalisme, degut a un procés de *sobrecumulació* de capital —quantitat de maquinària emprada en detriment del treball humà per unitat de valor que s'és capaç de generar.
- **Disminució de la inversió productiva.** Aquesta descendeix en disminuir la taxa de benefici. Ara prima la inversió de caràcter financer, especulatiu i rendista.
- **La innovació tecnològica es frena,** en disminuir-se la inversió productiva. Les noves tecnologies seran incapaces de generar una nova onada d'acumulació.
- **El capitalisme perd la seua capacitat d'assalaritzar.** Només al voltant del 10% de la població activa mundial està vinculada hui a una relació salarial estable. Els mercats laborals es van fent més despòtics, amb més tipus de modalitats infracontractuals i fins i tot no contractuals.
- **La reproletarització de la societat es dispara,** amb la desposseïó no només dels mitjans de producció i de vida, sinó també dels mitjans socials de protecció i seguretat —allò que anomenem seguretat social.
- **Endeutament generalitzat** a causa de la manca de benefici empresarial i l'empobriment creixent de les societats, que arriba al 365% del PIB mundial.
- **El sistema capitalista es fa més fictici.** Els deutes són tractats com si foren diners reals i fins i tot com a capital, en un procés de financerització malaltissa

de l'economia. Per a intentar dissimular la fallida del sistema es dona una desbocada creació de “diner màgic”, del no-res, per part dels principals bancs centrals. Més de 18 bilions de \$, o 20% del PIB mundial, en total.

- **Explosió de la desigualtat,** provocada per l'extracció de riquesa a través del deute i del capital fictici i per la desposseïó social i la pèrdua de valor de la força de treball. Un context que afavoreix els populismes i que les opcions autoritàries i feixistes del sistema s'incrementen.

Conclusions derivades d'aquest context

- En primer lloc, la decadència del valor, un endeutament públic i privat insostenible, una economia com més va més fictícia, un estrès climàtic desbocat, l'esgotament de materials i energia fòssil, així com l'extensió del valor negatiu o *negavalor*, donen com a resultat la “tempesta perfecta”. Estem en un capitalisme estancat i no s'albira la fórmula per a generar vies estables d'increment de la taxa de guany, la productivitat, i l'ocupació. Per tant, es redueix també la capacitat de promoure benestar i democràcia.

El temps per a aconseguir dur a terme una “transició suau” s'esvaeix. Cada vegada s'engrandeixen més les possibilitats que el que ens ve siga un **xoc dur**. Davant d'això les esquerres van quedant profundament dividides. D'una banda, hi ha les que pretenen millorar o allargar l'agonia del capitalisme, gestionant-lo d'alguna manera —“esquerres del sistema” - “esquerres integrades”—. De l'altra, les que busquen superar-lo i aposten per la ruptura —“esquerres altersistèmiques— o —esquerres integrals—. Aquestes no reneguen de la participació en els llocs institucionals del capitalisme, però no com a meta —per a aconseguir un “capitalisme bo”—, sinó, si es donen

les condicions —una potent força popular i un consolidat teixit social—, com un mitjà dins del fi estratègic últim: la superació del capitalisme.

- En segon lloc, els assoliments democràtics en el capitalisme, és a dir, aconseguir decantar-lo cap a la seua opció reformista o socialdemòcrata —amb un increment de la distribució del poder social, de la participació del conjunt de la societat en les decisions i una major redistribució de la riquesa social—, només s'han pogut aconseguir històricament quan coincideixen tres tipus de factors:

1. Quan la massa de guany i amb ella la taxa mitja na de benefici es desenvolupen satisfactòriament per a la classe capitalista.
2. Quan la classe capitalista es veu amb dificultat de reemplaçar o substituir la força de treball; és a dir, quan es redueix molt l'“exèrcit laboral de reserva”.
3. Quan la força de treball organitzada adquireix una rellevant força social i política —les possibilitats d'aquesta condició estan al seu torn profundament vinculades a les dues anteriors.

Però en aquesta fase del capitalisme no es donen cap d'aquests factors. Al contrari, tenim una acumulació de capital *gripada* sense aparença de superar-se i un “exèrcit laboral de reserva” que hui s'ha fet mundial, amb almenys 4.500 milions de persones en situació de disponibilitat migratòria, allà on i quan el requereisca el capital. El *poder social de negociació* (capacitat de fer valdre els propis interessos a escala social) de la força de treball queda, amb tot això, reduït a mínims.

Això vol dir que pretendre millores socials substancials *dins* del capitalisme actual esdevé cada volta més irreal. Resulta, per contra, més i més clar que **l'avanç social només es podrà fer contra el capital**, com a part d'un projecte de construcció d'una altra civilització. La deslegitimació de les elits donarà impuls a la recentralització de la condició de classe. Els subjectes del món de la producció tenen més oportunitats de conjuntar les seues lluites entorn de projectes alternatius. És per això que és primordial l'acumulació de forces de contestació. Les lluites per la sobirania en tots els seus aspectes també esdevindran més decisives.

- En tercer lloc, la greu cruïlla civilitzatòria que travessem, amb els seus desafiaments climàtics, econòmics i socials, no s'enfronta a partir dels principis bàsics de la forma de producció capitalista —individualisme, dictadura del guany, interessos curterministes, espoli de la riquesa social i natural, etc.—, sinó solament a través de la **cooperació**, la **mancomunitat** i la **planificació**. Cap d'aquestes pot donar-se en una forma de producció basada en la competència entre interessos privats i en la presa de decisions per part de cada capital particular. Només tenen alguna possibilitat d'aconseguir-se a través d'una forma de producció en el qual els mitjans de producció i vida estiguen socialitzats. On tot es planifique, per tant, a partir de l'interés comú i per a aquest.

* A la seu de València hi han disponibles alguns quaderns amb els continguts desenvolupats d'aquesta sessió.

“

Només al voltant del 10% de la població activa mundial està vinculada hui a una relació salarial estable

El sistema capitalista es fa més fictici en un procés de financerització malaltissa de l'economia

S'engrandeixen més les possibilitats que el que ens ve siga un xoc dur

L'avanç social només es podrà fer contra el capital